

**LIUBLIANOS–HAGOS KONVENCIJA DĖL TARPTAUTINIO BENDRADARBIAVIMO
TIRIANT GENOCIDO NUSIKALTIMĄ, NUSIKALTIMUS ŽMONIŠKUMUI, KARO
NUSIKALTIMUS BEI KITUS TARPTAUTINIUS NUSIKALTIMUS IR VYKDANT
BAUDŽIAMĄJĮ PERSEKIOJIMĄ UŽ JUOS**

Turinys

PREAMBULĖ	7
I DALIS. BENDROSIOS NUOSTATOS	9
1 straipsnis. Šios Konvencijos tikslas	9
2 straipsnis. Šios Konvencijos taikymo sritis	9
3 straipsnis. Bendrasis aiškinimo principas	9
4 straipsnis. Ryšys su kitais susitarimais	9
5 straipsnis. Tarptautinių nusikaltimų apibrėžtis	9
6 straipsnis. Neprivalomas šios Konvencijos taikymas	14
7 straipsnis. Kriminalizavimas.....	15
8 straipsnis. Jurisdikcija.....	15
9 straipsnis. Piliečiai	15
10 straipsnis. Bendrasis bendradarbiavimo principas.....	15
11 straipsnis. Senaties terminas	16
12 straipsnis. Teisė pateikti skundą	16
13 straipsnis. Kardomosios priemonės	16
14 straipsnis. <i>Aut dedere, aut iudicare</i>	16
15 straipsnis. Juridinių asmenų atsakomybė.....	17
16 straipsnis. Asmens duomenų naudojimas ir apsauga.....	17
17 straipsnis. Keitimasis informacija be išankstinio prašymo	18
18 straipsnis. Išlaidos.....	18
19 straipsnis. Apibrėžtis, susijusios su savitarpio teisine pagalba ir ekstradicija	19
II DALIS. CENTRINĖS INSTITUCIJOS IR RYŠIAI	20

20 straipsnis. Centrinės institucijos	20
21 straipsnis. Ryšių kanalas ir vieninteliai kontaktiniai punktai.....	20
22 straipsnis. Priimtinos kalbos	21
III DALIS. SAVITARPIO TEISINĖ PAGALBA	21
23 straipsnis. III dalies taikymo sritis	22
24 straipsnis. Prašymo tikslas	22
25 straipsnis. Prašymas ir patvirtinamieji dokumentai	22
26 straipsnis. Savitarpio teisinės pagalbos prašymų konfidencialumas.....	23
27 straipsnis. Kardomosios priemonės	23
28 straipsnis. Papildoma informacija.....	23
29 straipsnis. Savitarpio teisinės pagalbos teisinis pagrindas.....	24
30 straipsnis. Atsisakymo suteikti savitarpio teisinę pagalbą pagrindai.....	24
31 straipsnis. Informacijos ir įrodymų perdavimo ir naudojimo apribojimai	25
32 straipsnis. Prašymo vykdymas.....	26
33 straipsnis. Asmenų parodymai prašomojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje.....	26
34 straipsnis. Apklausa vaizdo konferencijos priemonėmis	27
35 straipsnis. Asmenų asmeninis dalyvavimas prašančiojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje	28
36 straipsnis. Laikinas laisvės atėmimo vietose laikomų asmenų perdavimas.....	28
37 straipsnis. Leidimas atvykti ir būti.....	29
38 straipsnis. Daiktų, dokumentų, įrašų ar kitų įrodymų perdavimas	29
39 straipsnis. Specialieji tyrimo metodai.....	29
40 straipsnis. Slaptieji tyrimai	30
41 straipsnis. Jungtinės tyrimo grupės.....	30

42 straipsnis. Sekimas kitos valstybės teritorijoje	32
43 straipsnis. Pareigūnų baudžiamoji atsakomybė	33
44 straipsnis. Pareigūnų civilinė atsakomybė	33
45 straipsnis. Tarptautinis bendradarbiavimas konfiskavimo tikslais	34
46 straipsnis. Restitucija	35
47 straipsnis. Konfiskuoto turto realizavimas.....	35
48 straipsnis. Proceso perdavimas	36
IV DALIS. EKSTRADICIJA	37
49 straipsnis. IV dalies taikymo sritis.....	37
50 straipsnis. Ekstradicijos teisinis pagrindas.....	37
51 straipsnis. Atsisakymo išduoti pagrindai	37
52 straipsnis. Išimties taisyklė	39
53 straipsnis. Reekstradicija į trečiąją valstybę	39
54 straipsnis. Piliečių išdavimas	39
55 straipsnis. Prašymo vykdymas.....	40
56 straipsnis. Prašymas ir patvirtinamieji dokumentai	40
57 straipsnis. Ekstradicijos prašymų konfidencialumas	41
58 straipsnis. Kelių valstybių sutampantys prašymai	41
59 straipsnis. Laikinas suėmimas	41
60 straipsnis. Suėmimo laikotarpių įskaitymas.....	42
61 straipsnis. Išduotino asmens perdavimas	42
62 straipsnis. Atidėtas arba laikinas perdavimas	42
63 straipsnis. Supaprastinta ekstradicijos tvarka	42

64 straipsnis. Turto perdavimas	42
65 straipsnis. Išduotino asmens tranzitas.....	43
V DALIS. NUTEISTŲJŲ PERDAVIMAS.....	43
66 straipsnis. V dalies taikymo sritis ir apibrėžtys, susijusios su nuteistųjų perdavimu.....	43
67 straipsnis. Perdavimo sąlygos	44
68 straipsnis. Pareiga pateikti informaciją.....	45
69 straipsnis. Prašymai, atsakymai ir patvirtinamieji dokumentai	45
70 straipsnis. Sutikimas ir jo patvirtinimas.....	46
71 straipsnis. Asmenys, išvykę iš nuteisusios valstybės, šios Konvencijos Šalies.....	46
72 straipsnis. Nuteistieji, kurių atžvilgiu priimtas sprendimas išsiųsti arba deportuoti.....	47
73 straipsnis. Perdavimo pasekmės nuteisusiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai.....	48
74 straipsnis. Perdavimo pasekmės nuosprendį vykdančiai valstybei, šios Konvencijos Šaliai	48
75 straipsnis. Tolesnis vykdymas	49
76 straipsnis. Bausmės perkvalifikavimas.....	49
77 straipsnis. Nuosprendžio peržiūra.....	49
78 straipsnis. Bausmės vykdymo nutraukimas	49
79 straipsnis. Informacija apie vykdymą	49
80 straipsnis. Nuteistųjų tranzitas	50
VI DALIS. NUKENTĖJUSIEJI, LIUDYTOJAI, EKSPERTAI IR KITI ASMENYS	51
81 straipsnis. Nukentėjusiųjų sąvoka.....	51
82 straipsnis. Nukentėjusiųjų, liudytojų, ekspertų ir kitų asmenų apsauga	51
83 straipsnis. Nukentėjusiųjų teisės	51
VII DALIS. INSTITUCINĖS PRIEMONĖS	53

84 straipsnis. Valstybių, šios Konvencijos Šalių, susitikimas	53
85 straipsnis. Laikinoji pagalba	53
VIII DALIS. BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS	54
86 straipsnis. Ginčų sprendimas	54
87 straipsnis. Šios Konvencijos pakeitimai	54
88 straipsnis. Papildomų priedų priėmimas	55
89 straipsnis. Pasirašymas, ratifikavimas, priėmimas, patvirtinimas ir prisijungimas	55
90 straipsnis. Įsigaliojimas.....	55
91 straipsnis. Laikinas taikymas	56
92 straipsnis. Išlygos.....	56
93 straipsnis. Denonsavimas.....	56
94 straipsnis. Depozitaras ir kalbos	56
PRIEDAI	58
A priedas. Karo nusikaltimai	58
B priedas. Karo nusikaltimai	59
C priedas. Karo nusikaltimai	60
D priedas. Karo nusikaltimai	61
E priedas. Karo nusikaltimai.....	62
F priedas. Kankinimas	63
G priedas. Priverstinis dingimas	64
H priedas. Agresijos nusikaltimas	65

PREAMBULĖ

Valstybės, šios Konvencijos Šalys,

prisimindamos, kad tarptautiniai nusikaltimai, kuriems taikoma ši Konvencija, yra vieni sunkiausių nusikaltimų, verčiančių visą tarptautinę bendruomenę susirūpinti,

pabrėždamos, kad kova su nebaudžiamumu už šiuos nusikaltimus yra būtina taikai, stabilumui, teisingumui ir teisinei valstybei,

pabrėždamos, kad pagrindinė pareiga tirti tarptautinius nusikaltimus, kuriems taikoma ši Konvencija, ir traukti baudžiamojon atsakomybėn įtariamus šių nusikaltimų kaltininkus tenka valstybėms, todėl, patvirtindamos savo pasirengimą sudaryti visas sąlygas šiai pagrindinei atsakomybei prisiimti, jos turi imtis visų būtinų teisėkūros ir vykdomųjų priemonių,

siekdamos plėtoti tarptautinę teisę kovojant su nebaudžiamumu už genocido nusikaltimą, nusikaltimus žmoniškumui, karo nusikaltimus ir kitus tarptautinius nusikaltimus,

dar kartą patvirtindamos valstybių teises, pareigas ir atsakomybę pagal tarptautinę teisę, taip pat tarptautinę humanitarinę teisę, tarptautinę žmogaus teisių teisę ir tarptautinę pabėgėlių teisę ir jose įtvirtintą negrąžinimo principą,

pripažindamos nukentėjusiųjų, liudytojų ir kitų asmenų teises, susijusias su tarptautiniais nusikaltimais, kuriems taikoma ši Konvencija, gyvybiškai svarbų jų vaidmenį teismo procese ir būtinybę apsaugoti jų fizinę ir psichologinę gerovę, taikyti į išgyvenusiuosius orientuotą požiūrį bei užtikrinti galimybę kreiptis į teismą ir gauti tinkamą žalos atlyginimą, taip pat prirėkus ir atkuriamojo teisingumo priemones,

taip pat pripažindamos nusikaltimo padarymu įtariamų asmenų teisę į teisingą elgesį visuose proceso etapuose,

pastebėdamos, kad šių tarptautinių nusikaltimų tyrimas ir baudžiamasis persekiojimas dažnai būna susijęs su įtariamaisiais, liudytojais, įrodymais ar turtu, esančiais už tyrimą ar baudžiamąjį persekiojimą vykdančios valstybės teritorijos ribų,

pripažindamos, kad veiksmingas šių tarptautinių nusikaltimų tyrimas ir baudžiamasis persekiojimas už juos nacionaliniu lygmeniu turi būti užtikrinamas stiprinant tarptautinį bendradarbiavimą,

pripažindamos, kad tarptautinis bendradarbiavimas baudžiamosiose bylose pagal tarptautinius įsipareigojimus ir nacionalinę teisę yra valstybių nuolatinių pastangų kovojant su nebaudžiamumu pagrindas, ir **skatindamos** tokias pastangas tęsti bei stiprinti visais lygmenimis,

prisimindamos valstybių suverenios lygybės ir teritorinio vientisumo principus bei nesikišimo į kitų valstybių vidaus reikalus principą,

vertindamos ir atsižvelgdamos į galiojančią paprotinę tarptautinę teisę ir daugiašalių dokumentų nuostatas, kuriomis siekiama kovoti su nebaudžiamumu už genocido nusikaltimą, nusikaltimus žmoniškumui ir karo nusikaltimus, tarp jų – Konvenciją dėl kelio užkirtimo genocido nusikaltimui ir baudimo už jį, Ženevos konvenciją dėl sužeistųjų ir ligonių padėties veikiančiose armijose pagerinimo, Ženevos konvenciją dėl sužeistųjų, sergančiųjų ir skęstančiųjų ginkluotųjų pajėgų narių jūrose padėties pagerinimo, Ženevos konvenciją dėl elgesio su karo belaisviais, Ženevos konvenciją dėl civilių apsaugos karo metu ir jos papildomus protokolus, Kultūros vertybių apsaugos ginkluoto konflikto metu konvenciją ir jos papildomus protokolus, bei Tarptautinio baudžiamojo teismo Romos statutą,

atmindamos, kad XX ir XXI amžiuje milijonai žmonių tapo neįsivaizduojamų piktadarysčių, smarkiai sukrėtusių žmonijos sąžinę, aukomis,

būdamos pasiryžusios veiksmingiau tirti tarptautinius nusikaltimus, kuriems taikoma ši Konvencija, ir vykdyti už juos baudžiamąjį persekiojimą, taip pat **pripažindamos** būtinybę stiprinti tarptautinę teisinę bendradarbiavimo šiuo tikslu sistemą,

susitarė:

I DALIS. BENDROSIOS NUOSTATOS

1 straipsnis. Šios Konvencijos tikslas

Šios Konvencijos tikslas – palengvinti valstybių, šios Konvencijos Šalių, tarptautinį bendradarbiavimą baudžiamosiose bylose, siekiant sustiprinti kovą su nebaudžiamumu už genocido nusikaltimą, nusikaltimus žmoniškumui, karo nusikaltimus ir prirėkus kitus tarptautinius nusikaltimus.

2 straipsnis. Šios Konvencijos taikymo sritis

1. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, šią Konvenciją taiko 5 straipsnyje nurodytiems nusikaltimams.
2. Kiekviena valstybė, pasirašydama arba deponuodama šios Konvencijos ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo dokumentą arba prisijungimo prie šios Konvencijos dokumentą, arba bet kuriuo vėlesniu metu rašytiniu pranešimu depozitarui gali pareikšti, kad šią Konvenciją bet kuriame šios Konvencijos priede išvardytam nusikaltimui arba nusikaltimams ji taip pat taikys ir bet kurios kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, kuri pranešė depozitarui, kad taikys šią Konvenciją tam pačiam atitinkamame priede, kuris yra neatskiriama šios Konvencijos dalis, išvardytam nusikaltimui, atžvilgiu.

3 straipsnis. Bendrasis aiškinimo principas

Jokia šios Konvencijos nuostata neturi būti aiškinama kaip ribojanti ar prieštaraujanti šiuo metu galiojančioms ar besiformuojančioms tarptautinės teisės normoms, taip pat ir nusikaltimų, kuriems taikoma ši Konvencija, apibrėžtims.

4 straipsnis. Ryšys su kitais susitarimais

Jokia šios Konvencijos nuostata neužkerta kelio valstybėms, šios Konvencijos Šalims, kurios yra sudariusios kitus susitarimus ar kitaip užmezgusios tarpusavio santykius dėl šios Konvencijos taikymo srities dalyko, vietoj šios Konvencijos taikyti tokius susitarimus ar atitinkamai palaikyti savo santykius, jei tai palengvina jų bendradarbiavimą.

5 straipsnis. Tarptautinių nusikaltimų apibrėžtis

1. Šioje Konvencijoje genocido nusikaltimas – kuri nors iš toliau išvardytų veikų, padarytų siekiant sunaikinti visus ar dalį žmonių, priklausančių kokiai nors nacionalinei, etninei, rasinei ar religinei grupei, tai yra:
 - a) tokios grupės narių žudymas;
 - b) tokios grupės narių sunkūs kūno sužalojimai ar psichinės traumos;
 - c) tyčinis tokių gyvenimo sąlygų tai grupei sudarymas, dėl kurių visi jos nariai ar dalis jų žūtų;
 - d) priemonių, ribojančių tai grupei priklausančių žmonių gimstamumą, taikymas;
 - e) prievartinis vienos grupės vaikų perdavimas kitai grupei.
2. Šioje Konvencijoje nusikaltimas žmoniškumui – bet kuri iš toliau išvardytų veikų, kai sąmoningai rengiami didelio masto arba sistemingi civilių užpuolimai:
 - a) nužudymas;

- b) naikinimas;
- c) pavergimas;
- d) gyventojų deportavimas arba prievartinis perkėlimas;
- e) įkalinimas arba kitoks žiaurus laisvės atėmimas, prieštaraujantis pagrindinėms tarptautinės teisės normoms;
- f) kankinimas;
- g) išžaginimas, įtraukimas į seksualinę vergovę, vertimas užsiimti prostitucija, priverstinis apvaisinimas, priverstinė sterilizacija ar bet kokios kitos sunkios seksualinės prievartos formos;
- h) kokios nors grupės ar bendrijos persekiojimas politiniais, rasiniais, nacionaliniais, etniniais, kultūriniais, religiniais, lyties ar kitais motyvais, kuriuos, kaip visuotinai pripažinta, draudžia tarptautinė teisė, darant bet kurias šiame punkte nurodytas veikas arba nusikaltimus, kuriems taikoma ši Konvencija;
- i) priverstinis žmonių dingimas;
- j) apartheido nusikaltimas;
- k) kitos panašios nežmoniškos veikos, kai tyčia sukeliamos didelės kančios, sunkūs kūno sužalojimai arba padaroma didelė žala psichinei ar fizinei sveikatai.

3. 2 dalyje:

- a) „civilių užpildinėjimas“ – daugybinės 2 dalyje nurodytos veikos bet kokių civilių atžvilgiu, kai yra vykdoma ar remiama valstybės arba organizacijos politika užpildinėti civilius;
- b) „naikinimas“ – tyčinis tokių gyvenimo sąlygų sudarymas, *inter alia* atimant galimybę gauti maisto ir vaistų, kad žūtų dalis gyventojų;
- c) „pavergimas“ – vykdymas kurios nors ar visų galių, susijusių su nuosavybės teise asmens atžvilgiu, tarp jų ir naudojimasis tokiomis galiomis, vykdant prekybą žmonėmis, pirmiausia moterimis ir vaikais;
- d) „gyventojų deportavimas arba prievartinis perkėlimas“ – prievartinis asmenų, kurie yra iškeldinami arba jų atžvilgiu vykdomi kiti prievartiniai veiksmai, perkėlimas iš vietos, kurioje jie teisėtai būna, be jokio tarptautinės teisės numatyto pagrindo;
- e) „kankinimas“ – tyčinis stipraus skausmo arba psichinio ar fizinio pobūdžio kančių sukėlimas asmeniui, kurį kaltinamasis laiko suimtą arba kontroliuoja; tačiau kankinimu nelaikomas skausmas arba kančios, kurios atsiranda tik dėl teisėtų sankcijų arba yra su jomis susijusios;
- f) „priverstinis apvaisinimas“ – bet koks neteisėtas laisvės atėmimas priverstiniu būdu apvaisintai moteriai siekiant pakeisti kokios nors gyventojų grupės etninę sudėtį arba padaryti kitus sunkius tarptautinės teisės pažeidimus. Ši sąvoka neturi jokios įtakos nacionaliniams įstatymams dėl nėštumo;
- g) „persekiojimas“ – tyčinis ir žiaurus, prieštaraujantis tarptautinei teisei pagrindinių teisių atėmimas dėl priklausymo kokiai nors grupei arba bendrijai;

- h) „apartheido nusikaltimas“ – nežmoniškos veikos, panašios į 1 dalyje nurodytąsias, kurias, esant tam tikrai santvarkai ir ją įtvirtinančioms institucijoms, vykdo viena rasinė grupė, sistemingai engdama ir laikydama savo valdžioje kitą rasinę grupę ar grupes, kad išlaikytų tokią santvarką;
- i) „prievartinis žmonių dingimas“ – žmonių areštas, sulaikymas arba pagrobimas, kai šią veiką padaro valstybė ar politinė organizacija arba kai tai padaroma joms leidus, su jų parama ar sutikimu, o po to atsisakoma pripažinti tokį laisvės atėmimą arba pranešti apie tų žmonių likimą ar buvimo vietą siekiant ilgam laikui atimti iš jų galimybę būti ginamiems įstatymo.

4. Šioje Konvencijoje „karo nusikaltimai“ yra:

- a) Sunkūs 1949 m. rugpjūčio 12 d. Ženevos konvencijų pažeidimai, būtent kurios nors iš šių veikų prieš asmenis arba turtą, saugomus pagal atitinkamos Ženevos konvencijos nuostatas:
 - (i) tyčinis nužudymas;
 - (ii) kankinimas arba nežmoniškas elgesys, taip pat ir biologiniai eksperimentai;
 - (iii) tyčinis didelių kančių sukėlimas arba sunkus sužalojimas ar susargdinimas;
 - (iv) neteisėtas ir beprasmis plataus masto turto naikinimas ir nusavinimas, nepateisinamas karine būtinybe;
 - (v) karo belaisvio ar kito saugomo asmens vertimas tarnauti prieš valstybės ginkluotuosiose pajėgose;
 - (vi) tyčinis teisės į teisingą ir teisėtą teismo procesą atėmimas iš karo belaisvio arba kito saugomo asmens;
 - (vii) neteisėta deportacija ar perkėlimas arba neteisėtas laisvės atėmimas;
 - (viii) įkaitų paėmimas.
- b) Kiti rimti, tarptautinės teisės nustatyti tarptautinių ginkluotų konfliktų įstatymų ir papročių pažeidimai, būtent šios veikos:
 - (i) tiesiogiai karo veiksmuose nedalyvaujančių visų arba pavienių civilių tyčinis užpuodinėjimas;
 - (ii) civilinių objektų, t.y. ne karinių objektų, tyčinis užpuodinėjimas;
 - (iii) personalo, įrengimų, medžiagų, padalinių ar transporto priemonių, pagal Jungtinių Tautų Chartiją naudojamų teikiant humanitarinę pagalbą arba vykdant taikos palaikymo misiją, kol jie turi teisę į apsaugą, pagal tarptautinę ginkluotų konfliktų teisę numatytą civiliams ar civiliniams objektams, tyčinis užpuodinėjimas;
 - (iv) karo ataka, kai yra žinoma, kad tokia ataka taps atsitiktinės civilių žūties ar suluošinimo priežastimi, padarys žalą civiliniams objektams, ilgalaikę ir didelę žalą gamtinei aplinkai, aiškiai didesnę nei ta, kurios reikia siekiant konkretaus ir tiesioginio laukiamo karinio pranašumo;
 - (v) bet koku būdu vykdoma ataka prieš neginamus ir nesančius kariniais

- objektais miestus, kaimus, būstus ar pastatus arba jų apšaudymas;
- (vi) sudėjusio ginklus arba nebegalinčio gintis, savo valia iš mūšio pasitraukusio kombatanto nužudymas arba sužeidimas;
 - (vii) neleistinas paliaubų vėliavos, priešo ar Jungtinių Tautų vėliavos, karinių emblemų ir uniformos, taip pat skiriamųjų Ženevos konvencijų nustatytų ženklų panaudojimas, sukėlęs žmonių žūtį arba sunkius sužalojimus;
 - (viii) tiesioginis ar netiesioginis okupavusios valstybės civilių gyventojų dalies perkėlimas į jos okupuotą teritoriją arba okupuotos teritorijos visų gyventojų ar jų dalies deportacija arba perkėlimas toje teritorijoje arba už tos teritorijos ribų;
 - (ix) tyčinis religijos, švietimo, meno, mokslo ar labdaros objektų, istorijos paminklų, ligoninių ir kitų vietų, kur laikomi ligoniai ir sužeistieji, užpuadinėjimas, jei šie objektai nėra kariniai;
 - (x) asmenų, esančių priešo nelaisvėje, fizinis žalojimas arba jų panaudojimas bet kokios rūšies medicininiams ar moksliniams eksperimentams, nepateisinamiems to asmens medicininio, stomatologinio ar klinikinio gydymo būtinumu, kurie yra atliekami ne jo labui ir kurie tampa tokio asmens ar asmenų mirties priežastimi arba sukelia rimtą pavojų sveikatai;
 - (xi) klastingas priešo šalies arba armijos asmenų žudymas ar sužeidimas;
 - (xii) pareiškimas, kad nebus jokio pasigailejimo;
 - (xiii) priešo turto sunaikinimas arba užvaldymas, nebent tokį sunaikinimą arba užvaldymą diktuoja karinė būtinybė;
 - (xiv) pareiškimas, kad priešiškos šalies piliečių teisės ir ieškiniai yra panaikinami, laikinai sustabdomi arba nepriimtini teisme;
 - (xv) priešiškos šalies piliečių vertimas dalyvauti karo veiksmuose prieš savo šalį, net jei jie prieš prasidedant karui tarnavo kariaujančiosios pusės karinėse pajėgose;
 - (xvi) miesto ar gyvenvietės plėšimas net užėmus juos šturmu;
 - (xvii) nuodingųjų medžiagų arba užnuodytų ginklų naudojimas;
 - (xviii) troškinančiųjų, nuodingųjų ar kitokių dujų ir bet kokių kitų panašių skysčių, medžiagų ar užtaisų panaudojimas;
 - (xix) naudojimas kulkų, kurios lengvai sprogs ar deformuojasi žmogaus kūne, pvz., kulkų su kietu apvalkalu, ne visiškai uždengiančiu kulkos šerdį arba turinčių įpjovas;
 - (xx) pasikėsinimas į asmens orumą, ypač įžeidžiantis ir žeminantis elgesys;
 - (xxi) išžaginimas, įtraukimas į seksualinę vergovę, privertimas užsiimti prostitucija, priverstinis apvaisinimas, kaip apibrėžta 3 dalies f punkte, priverstinė sterilizacija ir bet kokie kiti seksualinės prievartos būdai, laikomi sunkiais Ženevos konvencijų pažeidimais;

- (xxii) civilio asmens arba kito saugomo asmens panaudojimas, norint apsaugoti nuo karo veiksmų konkrečius objektus, zonas ar karines pajėgas;
 - (xxiii) tyčinis pastatų, medžiagų, medicinos įstaigų, transporto priemonių ir personalo, pagal tarptautinę teisę naudojančių Ženevos konvencijų nustatytas skiriamąsias emblemas, užpuldinėjimas;
 - (xxiv) tyčinis civilių vertimas badauti kaip kariavimo būdas, atimant iš jų gyvybei palaikyti būtinus reikmenis, taip pat tyčia sudarant kliūtis teikti jiems pagalbą, kaip numatyta Ženevos konvencijose;
 - (xxv) jaunesnių nei penkiolikos metų vaikų ėmimas arba verbavimas į nacionalines ginkluotąsias pajėgas arba jų panaudojimas, kad jie aktyviai dalyvautų karo veiksmuose.
- c) Ginkluoto netarptautinio konflikto atveju rimti keturių 1949 m. rugpjūčio 12 d. Ženevos konvencijų bendro 3 straipsnio pažeidimai, t.y. bet kuri iš šių veikų, padarytų aktyviai nedalyvaujančių karo veiksmuose asmenų, tarp jų ir sudėjusių ginklus karių bei asmenų, išėjusių iš rikiuotės (*hors de combat*) dėl ligos, sužeidimo, sulaikymo ar dėl kokios nors kitos priežasties, atžvilgiu:
- (i) pasikėsinimas į gyvybę ar asmenį, ypač bet koks žudymas, suluošinimas, žiaurus elgesys ir kankinimai;
 - (ii) pasikėsinimas į žmogaus orumą, ypač įžeidžiantis ir žeminantis elgesys;
 - (iii) įkaitų paėmimas;
 - (iv) nuosprendžių priėmimas ir bausmių vykdymas be nuosprendžio, priimto pagal įstatymus sudaryto teismo, užtikrinant visas teismines garantijas, kurios yra visuotinai pripažintos kaip būtinos.
- d) 4 dalies c punktas taikomas netarptautinio pobūdžio ginkluotiems konfliktams, todėl netaikomas kilus vidaus neramumams ar įtampai, kaip antai riaušėms, pavienėms ir sporadiškoms smurto apraiškoms arba kitoms analogiškomis veikoms.
- e) Kiti rimti tarptautinės teisės numatytų įstatymų ir papročių, taikomų netarptautinio pobūdžio ginkluotuose konfliktuose, pažeidimai, t. y. kokia nors iš toliau išvardytų veikų:
- (i) tiesiogiai karo veiksmuose nedalyvaujančių visų arba pavienių civilių tyčinis užpuldinėjimas;
 - (ii) tyčinis pastatų, medžiagų, medicinos įstaigų, transporto priemonių ir personalo, pagal tarptautinę teisę naudojančių Ženevos konvencijų nustatytas skiriamąsias emblemas, užpuldinėjimas;
 - (iii) personalo, įrengimų, medžiagų, padalinių ar transporto priemonių, pagal Jungtinių Tautų Chartiją naudojamų teikiant humanitarinę pagalbą arba vykdant taikos palaikymo misiją, kol jie turi teisę į apsaugą, pagal tarptautinę ginkluotų konfliktų teisę numatytą civiliams ar civiliniams objektams, tyčinis užpuldinėjimas;
 - (iv) tyčinis religijos, švietimo, meno, mokslo ar labdaros objektų, istorijos

paminklų, ligoninių ir kitų vietų, kur laikomi ligoniai ir sužeistieji, užpildinėjimas, jei šie objektai nėra kariniai;

- (v) miesto ar gyvenvietės plėšimas net užėmus juos šturmu;
 - (vi) išžaginimas, įtraukimas į seksualinę vergovę, vertimas užsiimti prostitucija, priverstinis apvaisinimas, kaip apibrėžta 3 dalies f punkte, priverstinė sterilizacija ir bet kokie kiti seksualinės prievartos būdai, rimtai pažeidžiantys keturių Ženevos konvencijų bendrą 3 straipsnį;
 - (vii) vaikų iki penkiolikos metų amžiaus ėmimas arba verbavimas į nacionalines ginkluotąsias pajėgas ar grupuotes arba jų panaudojimas, kad jie aktyviai dalyvautų karo veiksmuose;
 - (viii) įsakymas iškeldinti civilius dėl konflikto, jeigu tai nepateisinama šių civilių saugumo sumetimais ar karine būtinybe;
 - (ix) klastingas priešo kombatanto nužudymas ar sužeidimas;
 - (x) pareiškimas, kad nebus jokio pasigailėjimo;
 - (xi) asmenų, esančių kitos konflikto pusės nelaisvėje, fizinis žalojimas arba jų panaudojimas bet kokios rūšies medicininiams ar moksliniams eksperimentams, nepateisinamiems to asmens medicininio, stomatologinio ar klinikinio gydymo būtinumu, kurie yra atliekami ne jo labui, ir kurie tampa tokio asmens ar asmenų mirties priežastimi arba sukelia rimtą pavojų sveikatai;
 - (xii) priešo turto sunaikinimas arba užvaldymas, nebent tokį sunaikinimą arba užvaldymą primygtinai diktuoja konflikto būtinybė.
- f) 4 dalies e punktas taikomas netarptautinio pobūdžio ginkluotiems konfliktams ir todėl netaikomas kilus vidaus neramumams ir įtampai, kaip antai riaušėms, pavienėms ir sporadiškoms smurto apraiškoms ar kitoms analogiškomis veikoms. Šis punktas taikomas kurios nors valstybės teritorijoje užsitęsusiems ginkluotiems konfliktams tarp valdžios ir organizuotų ginkluotų grupių arba tarp tokių grupių.
5. 4 dalies c ir e punktai neturi įtakos šalies vyriausybės atsakomybei už įstatymo ir viešosios tvarkos palaikymą ar atkūrimą valstybėje arba už valstybės vienybės ir teritorinio vientisumo gynimą visomis teisėtomis priemonėmis.
6. Šioje Konvencijoje nusikaltimai, kuriems taikoma ši Konvencija, nelaikomi politiniais nusikaltimais, nusikaltimais, susijusiais su politiniu nusikaltimu, arba nusikaltimais, kuriuos paskatino politiniai motyvai.

6 straipsnis. Neprivalomas šios Konvencijos taikymas

Nepažeisdamos 2 straipsnio, valstybės, šios Konvencijos Šalys, gali susitarti taikyti šią Konvenciją bet kokiam prašymui, susijusiam su veika, kuriai taikomos visos toliau nurodytos sąlygos:

- a) ta veika pagal tarptautinę teisę yra genocido nusikaltimas, nusikaltimas žmoniškumui, karo nusikaltimas, agresijos nusikaltimas, kankinimas arba priverstinis dingimas;
- b) ta veika pagal prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę yra genocido nusikaltimas, nusikaltimas žmoniškumui, karo nusikaltimas, agresijos

nusikaltimas, kankinimas arba priverstinis dingimas;

- c) ta veikia pagal prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalis, nacionalinę teisę yra nusikalstama veikla, dėl kurios gali būti išduodama.

7 straipsnis. Kriminalizavimas

1. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, imasi būtinų priemonių užtikrinti, kad nusikaltimai, kuriems valstybė, šios Konvencijos Šalis, taiko šią Konvenciją pagal 2 straipsnį, būtų laikomi nusikaltimais pagal jos nacionalinę teisę.
2. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, nustato, kad už 1 dalyje nurodytus nusikaltimus būtų baudžiama atitinkamomis bausmėmis, atsižvelgiant į jų sunkumą.

8 straipsnis. Jurisdikcija

1. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, imasi tokių priemonių, kurių gali prireikti savo jurisdikcijai nustatyti dėl nusikaltimų, kuriems pagal 2 straipsnio 1 dalį yra taikoma ši Konvencija, taip pat dėl nusikaltimų, apie kuriuos ji pranešė pagal 2 straipsnio 2 dalį, šiais atvejais:
 - a) kai nusikaltimai padaromi bet kurioje jos jurisdikcijai priklausančioje teritorijoje arba toje valstybėje įregistruotame laive ar orlaivyje;
 - b) kai nusikaltimo padarymu įtariamas asmuo yra tos valstybės pilietis.
2. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali imtis tokių priemonių, kurių gali prireikti savo jurisdikcijai nustatyti dėl nusikaltimų, kuriems pagal 2 straipsnio 1 dalį yra taikoma ši Konvencija, taip pat dėl nusikaltimų, apie kuriuos ji pranešė pagal 2 straipsnio 2 dalį, šiais atvejais:
 - a) kai nusikaltimo padarymu įtariamas asmuo yra asmuo be pilietybės, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra tos valstybės teritorijoje;
 - b) kai nukentėjusysis yra tos valstybės pilietis.
3. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, taip pat imasi tokių priemonių, kurių gali prireikti jos jurisdikcijai dėl tokių nusikaltimų nustatyti tais atvejais, kai nusikaltimo padarymu įtariamas asmuo yra bet kurioje jos jurisdikcijai priklausančioje teritorijoje ir ji nusikaltimo padarymu įtariamo asmens neišduoda nė vienai iš 1 ar 2 dalyje nurodytų valstybių arba nusikaltimo padarymu įtariamo asmens neperduoda kompetentingam tarptautiniam baudžiamajam teismui ar tribunolui.
4. Šia Konvencija neatimama galimybė vykdyti baudžiamąją jurisdikciją, nustatytą pagal nacionalinę teisę.

9 straipsnis. Piliečiai

Pagal šią Konvenciją kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, bet kuriuo metu pateikdama rašytinį pranešimą depozitarui, gali pagal savo nacionalinę teisę apibrėžti sąvoką „piliečiai“.

10 straipsnis. Bendrasis bendradarbiavimo principas

Valstybės, šios Konvencijos Šalys, pagal šią Konvenciją pateiktus prašymus bendradarbiauti vykdo pagal savo nacionalinę teisę.

11 straipsnis. Senaties terminas

Pagal šią Konvenciją nusikaltimams, kuriems pagal 2 straipsnį yra taikoma ši Konvencija, netaikomi jokie senaties terminai, prieštaraujantys tarptautinei teisei.

12 straipsnis. Teisė pateikti skundą

1. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, imasi būtinų priemonių užtikrinti, kad bet kuris asmuo, kuris tvirtina, jog padaryti arba daromi nusikaltimai, kuriems ta valstybė, šios Konvencijos Šalis, pagal 2 straipsnį taiko šią Konvenciją, turėtų teisę pateikti skundą jos kompetentingoms institucijoms.
2. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, įsipareigoja visus gautus skundus greitai ir nešališkai išnagrinėti vadovaudamosi savo nacionaline teise ir prireikus atitinkama vidaus politika.

13 straipsnis. Kardamosios priemonės

1. Bet kuri valstybė, šios Konvencijos Šalis, kurios teritorijoje yra asmuo, įtariamas padaręs nusikaltimą, kuriam pagal 2 straipsnį ji taiko šią Konvenciją, išnagrinėjusi turimą informaciją ir įsitikinusi, kad aplinkybės to reikalauja, jį suima arba imasi kitų teisinių priemonių remiantis savo nacionaline teise to asmens buvimui užtikrinti. Suimama ir kitų teisinių priemonių imamasi tik tol, kol tai reikalinga tam, kad būtų galima pradėti baudžiamąjį persekiojimą ar imtis išdavimo veiksmų.
2. Tokia valstybė, šios Konvencijos Šalis, nedelsdama atlieka pirminį faktų tyrimą.
3. Kiekvienam asmeniui, suimtam pagal 1 dalį, padedama nedelsiant susisiekti su artimiausiu atitinkamu valstybės, kurios pilietis jis yra, atstovu arba, jei jis yra asmuo be pilietybės, su valstybės, kurioje yra jo nuolatinė gyvenamoji vieta, atstovu.
4. Valstybė, suėmusi asmenį pagal šio straipsnio nuostatas, nedelsdama praneša 8 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims, apie tai, kad toks asmuo yra suimtas, ir apie aplinkybes, dėl kurių jis suimtas. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, atliekanti pirminį 2 dalyje numatytą tyrimą, prireikus nedelsdama apie tyrimo išvadas praneša minėtoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims, ir nurodo, ar ji ketina vykdyti jurisdikciją.

14 straipsnis. *Aut dedere, aut iudicare*

1. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, kurios jurisdikcijai priklausančioje teritorijoje yra asmuo, įtariamas padaręs nusikaltimą, kuriam pagal 2 straipsnį taikoma ši Konvencija, 8 straipsnyje numatytais atvejais, jei ji to asmens neišduoda arba neperduoda, bylą perduoda savo kompetentingoms institucijoms, kad būtų pradėtas baudžiamasis persekiojimas.
2. Šios institucijos sprendimą pagal tos valstybės, Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę priima ta pačia tvarka kaip ir dėl bet kurio kito sunkaus nusikaltimo. 8 straipsnio 3 dalyje nurodytais atvejais baudžiamajam persekiojimui ir apkaltinamajam nuosprendžiui taikomi įrodymo kriterijai jokių būdu neturi būti mažiau griežtesni negu tie, kurie taikomi 8 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytais atvejais.
3. Kiekvienam asmeniui, kuriam dėl kurio nors nusikaltimo, kuriam taikoma ši Konvencija, iškeliama byla, garantuojama, kad su juo bus teisingai elgiamasi per visas teisminio nagrinėjimo stadijas.

15 straipsnis. Juridinių asmenų atsakomybė

1. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, imasi pagal jos teisės principus būtinų priemonių, kad nustatytų juridinių asmenų atsakomybę už dalyvavimą nusikaltimuose, kuriems valstybė, šios Konvencijos Šalis, pagal 2 straipsnį taiko šią Konvenciją.
2. Pagal valstybės, šios Konvencijos Šalies, teisės principus juridinių asmenų atsakomybė gali būti baudžiamoji, civilinė ar administracinė.
3. Tokia atsakomybė neriboja nusikaltimą padariusių fizinių asmenų baudžiamosios atsakomybės.
4. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, visų pirma užtikrina, kad pagal šį straipsnį atsakomybėn patrauktiems juridiniams asmenims būtų taikomos veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios baudžiamosios arba nebaudžiamosios sankcijos, įskaitant pinigines baudas.

16 straipsnis. Asmens duomenų naudojimas ir apsauga

1. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, užtikrina, kad iš vienos valstybės, šios Konvencijos Šalies, į kitą perduodami asmens duomenys būtų naudojami tik tuo tikslu, kuriuo jie buvo perduoti. Asmens duomenys nenaudojami jokiais nesuderinamais tikslais. Asmens duomenys jokiai trečiajai valstybei ar tarptautinei organizacijai neperduodami be išankstinio valstybės, šios Konvencijos Šalies, kuri iš pradžių perdavė asmens duomenis, sutikimo. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, kuri pirma perdavė asmens duomenis, gali nustatyti sąlygas, kurių prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, turi laikytis dėl tolesnio duomenų perdavimo.
2. Jei prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, yra nustačiusi specialias jos pateiktų asmens duomenų naudojimo sąlygas, prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašymu pateikia informaciją apie asmens duomenų naudojimą.
3. Tais atvejais, kai, atskleidus informaciją prašančiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, sužino aplinkybes, kuriomis remiantis ji konkrečiu atveju gali kelti papildomą sąlygą, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali konsultuotis su prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, centrine institucija, kad nustatytų, kokia apimtimi tie asmens duomenys gali būti apsaugoti.
4. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, viena kitai perduoda tikslus asmens duomenis. Jei paaiškėja, kad perduoti neteisingi asmens duomenys arba kad asmens duomenų prašomoji arba prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, neturėjo perduoti, apie tai nedelsiant pranešama atitinkamai valstybei, šios Konvencijos Šaliai. Atitinkama valstybė, šios Konvencijos Šalis, nedelsdama asmens duomenis ištaiso arba ištrina, išskyrus atvejus, kai jie būtini 8 ir 9 dalyse nurodytiems tikslams.
5. Atitinkamam asmeniui paprašius, jis informuojamas apie bet kokius perduotus su juo susijusius asmens duomenis ir apie numatomą jų naudojimo tikslą. Tačiau ši informacija gali būti neteikiama, kad nebūtų pakenkta nusikaltimų prevencijai, nustatymui, tyrimui ar baudžiamajam persekiojimui.
6. Perduotus asmens duomenis prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, ištrina arba nuasmenina iš karto, kai tik jie nebėra būtini tam tikslui, dėl kurio buvo perduoti, išskyrus atvejus, kai asmens duomenų saugojimas būtinas siekiant pasinaudoti 8 ir 9 dalyse nurodytomis teisėmis.
7. Gaunančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, užtikrina tinkamą gautų asmens duomenų

apsaugą nuo atsitiktinio praradimo, atsitiktinio ar neteisėto sunaikinimo arba pakeitimo, neteisėto atskleidimo, neteisėtos prieigos ir bet kokio kito neteisėto tvarkymo.

8. Šios Konvencijos tikslais valstybės, šios Konvencijos Šalys, užtikrina, kad bet kuris asmuo, kurio duomenys perduoti, turėtų teisę iš duomenis perdavusios valstybės, šios Konvencijos Šalies, arba duomenis gavusios valstybės, šios Konvencijos Šalies, gauti prieigą prie savo asmens duomenų, juos ištaisyti arba ištrinti. Naudojimasis šia teise gali būti apribotas, jei tai keltų pavojų kuriam nors iš 1 dalyje nurodytų tikslų arba kitų asmenų teisėms ir laisvėms.
9. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, užtikrina, kad atitinkami asmenys turėtų teisę veiksmingai ginti savo teises dėl bet kurio šiame straipsnyje numatyto įsipareigojimo pažeidimo.
10. Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, neprivalo perduoti asmens duomenų, jei pagal jai taikomas nacionalinės teisės normas duomenis perduoti draudžiama arba jei ji turi pagrindo manyti, kad toks perdavimas neigiamai paveiktų atitinkamo asmens teisėtus interesus.

17 straipsnis. Keitimasis informacija be išankstinio prašymo

1. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, nepažeisdama savo nacionalinės teisės normų, be išankstinio prašymo gali perduoti informaciją apie nusikaltimus, kuriems taiko šią Konvenciją, kitai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, jeigu mano, kad ši informacija tai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, padėtų pradėti arba sėkmingai vykdyti tyrimus ir baudžiamąjį procesą arba dėl jos ta valstybė pateiktų prašymą pagal šią Konvenciją. Nepažeidžiant palankesnių kituose teisės aktuose nustatytų sąlygų, pasikeitimas informacija be išankstinio prašymo vykdomas per atitinkamų valstybių, šios Konvencijos Šalių, kompetentingas institucijas.
2. Informacija pagal 1 dalį perduodama nepakenkiant tyrimams ir baudžiamajam procesui informaciją teikiančioje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje.
3. Informaciją gaunančios kompetentingos institucijos tenkina perduodančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašymą išlaikyti šią informaciją paslapyje, net ir laikinai arba apribodamos jos naudojimą.
4. Nepaisant 3 dalies nuostatų, gaunančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, vykdomų procesinių veiksmų metu gali atskleisti kaltinamąjį išteisinančią informaciją. Tokiu atveju, prieš atskleidžiant informaciją, gaunančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, apie tai praneša perduodančiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, ir, gavusi prašymą, konsultuojasi su informaciją perduodančiąja valstybe, šios Konvencijos Šalimi. Jei išimtiniais atvejais neįmanoma pranešti iš anksto, gaunančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, nedelsdama praneša perduodančiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, apie informacijos atskleidimą.
5. Informaciją perduodančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašymu perduota informacija nenaudojama kaip įrodymai baudžiamajame procese tol, kol nėra patenkintas savitarpio teisinės pagalbos prašymas.

18 straipsnis. Išlaidos

1. Paprastąsias išlaidas, susijusias su prašymo vykdymu pagal šią Konvenciją, apmoka prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, jeigu šioje Konvencijoje nenustatyta arba suinteresuotos valstybės, šios Konvencijos Šalys, nesusitaria kitaip. Jei prašymo įvykdymas susijęs su didelėmis ar ypatingomis išlaidomis, atitinkamos valstybės, šios Konvencijos Šalys, tariaisi tarpusavyje, kad nustatytų, kokiomis sąlygomis bus įvykdytas prašymas ir kokia tvarka bus

apmokamos išlaidos.

2. Jeigu prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, neatsisako visų išlaidų arba jų dalies atlyginimo, prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, apmoka arba atlygina šias išlaidas:
 - a) ekspertų dalyvavimo prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje išlaidas;
 - b) vaizdo ar telefono ryšio sukūrimo ir aptarnavimo išlaidas;
 - c) prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, suteiktų vertėjų žodžiu paslaugų atlyginimą;
 - d) išmokas liudytojams, taip pat jų kelionės ir pragyvenimo prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje išlaidas.
3. Pagal 36 straipsnį vykdomo suimto asmens gabenimo į prašančiąją valstybę, šios Konvencijos Šalį, išlaidas padengia prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis.
4. Asmens, kurį prašoma išduoti, gabenimo į prašančiąją valstybę, šios Konvencijos Šalį, išlaidas padengia prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis.
5. Nuteistojo asmens gabenimo į nuosprendį vykdančią valstybę, šios Konvencijos Šalį, išlaidas padengia ta valstybė, šios Konvencijos Šalis.

19 straipsnis. Apibrėžtys, susijusios su savitarpio teisine pagalba ir ekstradicija

Šioje Konvencijoje:

- a) konfiskavimas, prireikus ir nusavinimas – galutinis turto paėmimas teismo ar kitos kompetentingos institucijos sprendimu;
- b) įšaldymas arba areštas – laikinas draudimas perduoti turtą, pakeisti jo teisinį statusą, disponuoti turtu, perkelti turtą arba laikinai perimti turto pasaulį ar kontrolę teismo ar kitos kompetentingos institucijos sprendimu;
- c) nusikalstamu būdu įgytas turtas ir pajamos – bet koks turtas, gautas ar įgytas, tiesiogiai ar netiesiogiai, padarius nusikaltimą, kuriam taikoma ši Konvencija;
- d) turtas – bet koks turtas, daiktinis ar nedaiktinis, kilnojamasis ar nekilnojamasis, materialusis ir nematerialusis, ir teisiniai ar kitokie dokumentai, patvirtinantys nuosavybės teisę į tokį turtą ar interesus į jį.

II DALIS. CENTRINĖS INSTITUCIJOS IR RYŠIAI

20 straipsnis. Centrinės institucijos

1. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, paskiria vieną ar kelias centrines institucijas. Centrinės institucijos atsako už prašymų bendradarbiauti ir informacijos apie bendradarbiavimą siuntimą ir gavimą pagal šios Konvencijos nuostatas ir skatina kompetentingas institucijas greitai ir tinkamai vykdyti prašymus.
2. Jei valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, yra specialus rajonas ar teritorija, turintys atskirą bendradarbiavimo pagal šią Konvenciją sistemą, ji gali paskirti atskirą centrinę instituciją toms pačioms 1 dalyje nurodytoms funkcijoms tame rajone ar teritorijoje atlikti.
3. Jei valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, yra atskira centrinė institucija, atsakingą už prašymų ir informacijos siuntimą bei gavimą pagal konkrečias šios Konvencijos nuostatas, ji gali paskirti atskirą centrinę instituciją 1 dalyje nurodytoms funkcijoms remiantis atitinkamomis šios Konvencijos nuostatomis atlikti.
4. Vienos ar kelių valstybių, šios Konvencijos Šalių, prašymu gali būti rengiamos centrinių institucijų konsultacijos su šios Konvencijos taikymu susijusiais klausimais.
5. Kiekviena valstybė, pasirašydama arba deponuodama ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo dokumentą arba prisijungimo prie šios Konvencijos dokumentą, depozitarui adresuotu pareiškimu praneša apie pagal 1 dalį paskirtą vieną ar kelias centrines institucijas. Vėliau kiekviena valstybė gali bet kuriuo metu ir tokiu pačiu būdu savo pareiškimo sąlygas pakeisti.

21 straipsnis. Ryšių kanalas ir vieninteliai kontaktiniai punktai

1. Pagal šią Konvenciją teikiami prašymai ir visi su tuo susiję pranešimai perduodami valstybių, šios Konvencijos Šalių, paskirtoms centrinėms institucijoms.
2. Kiekviena valstybė, pasirašydama arba deponuodama šios Konvencijos ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo dokumentą arba prisijungimo prie šios Konvencijos dokumentą, arba bet kuriuo vėlesniu metu rašytiniu pranešimu depozitarui gali pranešti, kad prašymai jai būtų perduodami diplomatiniais kanalais ir (arba), esant galimybei, per Tarptautinę kriminalinės policijos organizaciją.
3. Siekdama palengvinti veiksmingą bendravimą, susijusį su individualaus pagal šią Konvenciją pateikto prašymo vykdymu, kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, nepažeisdama 20 straipsnio 1–4 dalių, savo kompetentingose institucijose gali paskirti vieną kontaktinį punktą. Šie kontaktiniai punktai gali palaikyti tarpusavio ryšius praktiniais klausimais dėl prašymo vykdymo.
4. Kiekviena valstybė savo paskirtus kontaktinius punktus nurodo vadovaudamasi 85 straipsnio 1 dalimi.
5. Jei atitinkamos valstybės, šios Konvencijos Šalys, sutinka, visi prašymai, informacija arba pranešimai remiantis šia Konvencija gali būti perduodami saugiomis elektroninėmis priemonėmis, atsižvelgiant į būtinybę užtikrinti konfidencialumą ir autentiškumą. Bet kuriuo atveju, gavusi prašymą ir bet kuriuo metu, atitinkama valstybė, šios Konvencijos Šalis, pateikia dokumentų originalus arba patvirtintas kopijas.

22 straipsnis. Priimtinos kalbos

1. Prašymai pateikiami prašomajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, priimtina kalba.
2. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, jai priimtina kalbą arba kalbas nurodo apie tai informuodama valstybių, šios Konvencijos Šalių, centrines institucijas arba, jei tenkinamos 85 straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytos sąlygos, valstybę, paskirtą teikti papildomą laikinąją pagalbą.

III DALIS. SAVITARPIO TEISINĖ PAGALBA

23 straipsnis. III dalies taikymo sritis

1. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, teikia viena kitai kiek įmanoma didesnę savitarpio teisinę pagalbą vykdant tyrimus, baudžiamąjį persekiojimą ir teisminį nagrinėjimą dėl nusikaltimų, kuriems taikoma ši Konvencija.
2. Kiek įmanoma didesnė savitarpio teisinė pagalba pagal prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, atitinkamus įstatymus, sutartis ir susitarimus teikiama atliekant tyrimą, vykdant baudžiamąjį persekiojimą ir teisminį nagrinėjimą dėl nusikaltimų, už kuriuos prašančiojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, juridinis asmuo gali būti patrauktas atsakomybėn pagal 15 straipsnio 1 dalį.

24 straipsnis. Prašymo tikslas

Pagal šios Konvencijos nuostatas teikiama savitarpio teisinė pagalba gali apimti:

- a) įrodymų ar pareiškimų iš asmenų rinkimą, taip pat, kiek tai neprieštarauja prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinei teisei, vaizdo konferencijos priemonėmis;
- b) objektų ir vietų apžiūrą;
- c) informacijos, įrodymų ir ekspertų įvertinimų teikimą;
- d) kratų, poėmio ir konfiskavimo vykdymą;
- e) teisminių dokumentų įteikimą;
- f) atitinkamų dokumentų ar patvirtintų jų kopijų, įrašų ir kompiuterinių duomenų, taip pat oficialių, bankų, finansinių, įmonių ar komercinių dokumentų pateikimą;
- g) savanoriško asmenų atvykimo į prašančiąją valstybę, šios Konvencijos Šalį, ir suimtų asmenų laikino perdavimas prašančiojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, palengvinimą;
- h) specialių tyrimo metodų naudojimą;
- i) sekimo kitos Šalies teritorijoje vykdymą;
- j) jungtinių tyrimo grupių sudarymą;
- k) tinkamos nukentėjusiųjų ir liudytojų bei jų teisių apsaugos priemonių taikymą;
- l) bet kokios kitos pagalbos, neprieštaraujančios prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinei teisei, suteikimą.

25 straipsnis. Prašymas ir patvirtinamieji dokumentai

1. Savitarpio teisinės pagalbos prašymas pateikiamas raštu tokiomis sąlygomis, kad prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, galėtų nustatyti autentiškumą.
2. Savitarpio teisinės pagalbos prašyme nurodoma arba prie jo pridedama:
 - a) prašymą pateikiančios institucijos pavadinimas;

- b) tyrimo, baudžiamojo persekiojimo ar teismo nagrinėjimo, su kuriais susijęs prašymas, dalykas ir pobūdis, taip pat tyrimą, baudžiamąjį persekiojimą ar teismo nagrinėjimą atliekančios įstaigos pavadinimas ir funkcijos;
- c) atitinkamų faktų trumpas aprašymas, išskyrus prašymų įteikti teisinius dokumentus atveju;
- d) atitinkamos nacionalinės teisės normos paaiškinimas, prie kurio pridedami teisės aktų nuostatų tekstai, ir bausmės, kuri buvo arba gali būti paskirta už nusikaltimus, paaiškinimas;
- e) prašomos pagalbos apibūdinimas ir konkrečios procedūros, kurios prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, pageidavimu reikia laikytis, aprašymas;
- f) esant galimybei, informacija apie kiekvieno susijusio asmens tapatybę, buvimo vietą, pilietybę;
- g) tikslai, dėl kurių siekiama gauti įrodymus, informaciją ar kitą teisinę pagalbą, ir, esant būtinybei, jų svarba pagrindiniam tyrimui, baudžiamajam persekiojimui ar teismo nagrinėjimui;
- h) tam tikrais atvejais terminas, per kurį turėtų būti suteikta pagalba, ir jo priežastys;
- i) prireikus atitinkamos nacionalinės teisės normos, pagal kurią liudytojas gali atsisakyti duoti parodymus, paaiškinimas.

3. Skubiais atvejais, prašančiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, ir prašomajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, susitarus, prašymai gali būti pateikiami žodžiu arba bet kokiomis priemonėmis, kuriomis galima padaryti rašytinę kopiją, tačiau jie turi būti pagal 1 ir 2 dalis patvirtinti kaip galima greičiau.

26 straipsnis. Savitarpio teisinės pagalbos prašymų konfidencialumas

Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, prašymo faktą, esmę ir rezultatą laiko konfidencialiais, išskyrus tuo mastu, koku būtina prašymui įvykdyti. Jei prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, negali laikytis konfidencialumo reikalavimo, ji apie tai skubiai praneša prašančiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai. Prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, nusprendžia, ar prašymas vis tiek turėtų būti vykdomas.

27 straipsnis. Kardamosios priemonės

1. Prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašymu prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, pagal savo nacionalinę teisę gali taikyti kardomasias priemones įrodymams išsaugoti, esamai padėčiai išlaikyti arba teisėtiems interesams, kuriems gresia pavojus, apsaugoti.
2. Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, prašymą dėl kardomųjų priemonių gali įvykdyti iš dalies arba nustatydama tam tikras sąlygas, taip pat ir apribodama prašomųjų priemonių trukmę.

28 straipsnis. Papildoma informacija

Jei, prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nuomone, kartu su savitarpio teisinės pagalbos prašymu pateiktos informacijos nepakanka sprendimui dėl prašymo priimti arba prašymui įvykdyti, ji

gali paprašyti, kad per jos nurodytą pagrįstą laiką būtų pateikta papildomos informacijos.

29 straipsnis. Savitarpio teisinės pagalbos teisinis pagrindas

Jei valstybė, šios Konvencijos Šalis, kuri savitarpio teisinės pagalbos teikimą sieja su sutartimi, gauna kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, su kuria ji nėra sudariusi savitarpio teisinės pagalbos sutarties, prašymą suteikti savitarpio teisinę pagalbą, ji šią Konvenciją laiko savitarpio teisinės pagalbos teisiniu pagrindu dėl bet kokio nusikaltimo, kuriam taikoma ši Konvencija.

30 straipsnis. Atsisakymo suteikti savitarpio teisinę pagalbą pagrindai

1. Savitarpio teisinę pagalbą, tinkamai atsižvelgiant į 2 dalyje nustatytus principus, gali būti atsisakyta suteikti, jeigu:
 - a) prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, turi pagrįstų priežasčių manyti, kad prašymas pateiktas siekiant vykdyti asmens baudžiamąjį persekiojimą arba jį nubausti dėl jo rasės, lyties, odos spalvos, psichikos arba fizinės negalios, seksualinės orientacijos, religijos, pilietybės, etninės kilmės, politinių įsitikinimų arba priklausymo tam tikrai socialinei grupei arba kad tokio prašymo patenkinimas dėl kurios nors iš minėtų priežasčių pakenktų to asmens padėčiai;
 - b) prašymas susijęs su nusikaltimu, už kurį pagal prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę baudžiama mirties bausme, išskyrus atvejus, kai pagal prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę:
 - (i) prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, suteikia patikimas, pakankamas ir veiksmingas garantijas arba, prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies reikalavimu, sutinka su prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, reikalavimus atitinkančia sąlyga, kad mirties bausmė nebus taikoma; arba
 - (ii) jei mirties bausmė jau paskirta ir jei įmanoma pagal prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę, prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, suteikia patikimas, pakankamas ir veiksmingas garantijas arba, prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies reikalavimu, sutinka su prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, reikalavimus atitinkančia sąlyga, kad mirties bausmė nebus vykdoma;
 - c) prašymas susijęs su aplinkybėmis, kuriomis remiantis baudžiamojon atsakomybėn traukiamas asmuo už tą pačią nusikalstamą veiką buvo galutinai nuteistas prašomojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje;
 - d) yra pagrįstų priežasčių manyti, kad prašančiojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, prašyme nurodytas asmuo būtų kankinamas arba su juo būtų kitaip žiauriai, nežmoniškai ar žeminančiai elgiamasi, arba jis būtų baudžiamas, būtų šiurkščiai pažeista jo teisė į teisingą bylos nagrinėjimą ar būtų padarytas kitas šiurkštus pagrindinių žmogaus teisių pažeidimas pagal prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę;
 - e) prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, valdžios institucijos pagal jos nacionalinę teisę negalėtų atlikti prašomų veiksmų dėl nusikaltimo, grindžiamo ta pačia nusikalstama veika, jei jo tyrimas, baudžiamasis persekiojimas arba teisminis nagrinėjimas būtų vykdomas pagal jos pačios jurisdikciją;

- f) prašymas pateiktas nesilaikant šios Konvencijos nuostatų;
 - g) prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, manymu, prašymo vykdymas gali pakenkti jos suverenumui, saugumui, *ordre public* ar kitiems esminiams interesams;
 - h) prašymas pateiktas prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, ypatingo arba *ad hoc* teismo ar tribunolo vardu, nebent prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, kompetentingos institucijos pateikia pakankamais laikomus patikėjimus, kad sprendimą priims teismas, kuris pagal teismų administravimo taisykles turi bendrąją kompetenciją priimti sprendimus baudžiamosiose bylose;
 - i) prašymo patenkinimas prieštarautų prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinės teisės normoms, susijusioms su savitarpio teisine pagalba;
 - j) yra pagrįstų priežasčių manyti, kad prašyme nurodytam asmeniui grėstų reali laisvės atėmimo iki gyvos galvos bausmė be lygtinio paleidimo arba neterminuota bausmė.
2. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, įgyvendindamos savo diskreciją pagal 1 dalį, atsižvelgia į tarptautinius ir nacionalinius žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių principus, taip pat ir į teisę į gyvybę, laisvę ir asmens saugumą.
 3. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, negali atsisakyti patenkinti savitarpio teisinės pagalbos prašymo vien dėl to, kad nusikaltimas laikomas susijusiu ir su mokestiniais klausimais, taip pat dėl banko paslapties.
 4. Visiškas ar dalinis atsisakymas suteikti savitarpio teisinę pagalbą turi būti motyvuotas.
 5. Prieš atsisakydama vykdyti prašymą pagal šį straipsnį arba atidėdama jo vykdymą pagal 32 straipsnio 4 dalį, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, prirėkęs tariasi su prašančiąja valstybe, šios Konvencijos Šalimi, svarstydamą galimybę suteikti pagalbą tokiomis sąlygomis, kokias ji laiko būtinomis. Jeigu prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, sutinka priimti pagalbą tomis sąlygomis, ji jų laikosi.

31 straipsnis. Informacijos ir įrodymų perdavimo ir naudojimo apribojimai

1. Prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, be išankstinio prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, sutikimo neperduoda ir nenaudoja prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, suteiktos informacijos ar perduotų įrodymų kitiems tyrimams, baudžiamojo persekiojimo ar teismo nagrinėjimo tikslams, išskyrus nurodytuosius prašyme.
2. Nė viena šio straipsnio nuostata netrukdo prašančiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, procesinių veiksmų metu atskleisti kaltinamąjį išteisinančią informaciją ar įrodymus. Tokiu atveju prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, prieš atskleidžiant informaciją ar perduodant įrodymus, apie tai praneša prašomajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, ir, gavusi tokį prašymą, konsultuojasi su prašomąja valstybe, šios Konvencijos Šalimi. Jei išimtiniais atvejais neįmanoma pranešti iš anksto, prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, nedelsdama praneša apie tai prašomajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai.
3. Jei prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, yra nustačiusi specialias jos pateiktos informacijos ar perduotų įrodymų naudojimo sąlygas, prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, gavusi prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašymą, pateikia informaciją apie informacijos arba įrodymų naudojimą.

4. Tais atvejais, kai, pateikus informaciją ar įrodymus prašančiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, sužino aplinkybes, kuriomis remiantis ji konkrečiu atveju gali kelti papildomą sąlygą, prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, centrinė institucija gali konsultuotis su prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, centrine institucija, kad nustatytų, kokia apimtimi tie įrodymai ir informacija gali būti apsaugoti.

32 straipsnis. Prašymo vykdymas

1. Prašymas vykdomas pagal prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę tiek, kiek tai neprieštaruoja prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinei teisei ir, esant galimybei, pagal prašyme nurodytas procedūras.
2. Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, kaip galima greičiau įvykdo prašymą ir, kiek tai įmanoma, atsižvelgia į prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nurodytus ir, pageidautina, jos pačios prašyme pagrįstus terminus. Ji atsako į pagrįstus prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašymus pranešti apie prašymo vykdymo eigą. Prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, skubiai praneša prašančiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, kai prašomos pagalbos nebereikia.
3. Prašančiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai aiškiai paprašius, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, kiek įmanoma tiksliau nurodo savitarpio teisinės pagalbos prašymo įvykdymo datą ir vietą. Pareigūnai ir suinteresuoti asmenys gali dalyvauti, jei prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, sutinka.
4. Prašymo vykdymas prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, gali būti atidėtas dėl to, kad tai trukdo vykstančiam tyrimui, baudžiamajam persekiojimui arba teisminiam nagrinėjimui. Prireikus nurodomos atidėjimo priežastys, taip pat, esant galimybei, sąlygos ir laikas, per kurį būtų galima įvykdyti prašymą.

33 straipsnis. Asmenų parodymai prašomojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje

1. Liudytojai ir ekspertai apklausiami pagal prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę. Liudytojai ir ekspertai gali atsisakyti duoti parodymus, jei tai jiems leidžiama pagal prašomosios arba prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę.
2. Jeigu jų atsisakymas duoti parodymus grindžiamas prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionaline teise, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, konsultuojasi su prašančiąja valstybe, šios Konvencijos Šalimi.
3. Liudytojui ar ekspertui, kuris pasinaudoja teise atsisakyti duoti parodymus pagal 1 dalį, dėl to prašančiojoje arba prašomojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, negali būti taikomos jokios sankcijos.
4. Nepažeisdama jokių suderintų asmenų apsaugos priemonių, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, po apklausos surašo protokolą, kuriame yra nurodoma apklausos data ir vieta, apklausto asmens tapatybė, visi kiti asmenys, dalyvavę apklausiant asmenį prašomojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, ir jų pareigos, duotos priesaikos ir techninės sąlygos, kuriomis vyko apklausa. Šį dokumentą prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, nusiunčia prašančiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai.

5. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, imasi būtinų priemonių užtikrinti, kad tais atvejais, kai jos teritorijoje pagal šį straipsnį apklausiami liudytojai ar ekspertai atsisako duoti parodymus, nors jie privalo juos duoti, arba duoda melagingus parodymus, būtų taikoma jos nacionalinė teisė, tarsi apklausa būtų vykusi laikantis nacionalinių proceso normų.

34 straipsnis. Apklausa vaizdo konferencijos priemonėmis

1. Jei asmuo yra vienos valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje ir jį kaip liudytoją ar ekspertą turi apklausti kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, teisminės institucijos, jos gali prašyti asmenį 2–7 dalyse numatyta tvarka apklausti vaizdo konferencijos priemonėmis. Ši dalis taip pat gali būti taikoma vaizdo konferencijos priemonių naudojimui kitais tikslais, pavyzdžiui, daiktų, asmenų ar vietų atpažinimui, jei su tuo sutinka prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis.
2. Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, sutinka dėl apklausos vaizdo konferencijos priemonėmis, jei vaizdo konferencijos priemonių naudojimas neprieštarauja pagrindiniams jos nacionalinės teisės principams ir su sąlyga, kad ji turi tokiai apklausai būtinas technines priemones. Jei prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, neturi galimybių naudotis techninėmis priemonėmis apklausai vaizdo konferencijos priemonėmis atlikti, tokias priemones abipusiu susitarimu jai gali suteikti prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis.
3. Be informacijos, nurodytos 25 straipsnyje, prašymuose apklausti vaizdo konferencijos priemonėmis nurodomas apklausą vykdančios teisminės institucijos arba, jei prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, sutinka, kitos kompetentingos apklausą vykdančios institucijos pavadinimas.
4. Asmenį, kuris turi būti apklaustas, prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teisminė institucija šaukia atvykti į teismą savo nacionalinės teisės nustatyta tvarka.
5. Apklausa vaizdo konferencijos priemonėmis vyksta laikantis šių taisyklių:
 - a) apklausoje dalyvauja prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teisminės institucijos pareigūnas, kuriam prireikus talkina vertėjas žodžiu ir kuris taip pat gali būti atsakingas už tai, kad būtų nustatyta apklausiamo asmens tapatybė, taip pat kad būtų laikomasi prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, pagrindinių nacionalinės teisės principų; jei prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teisminės institucijos pareigūnas mano, kad per apklausą yra pažeidžiami pagrindiniai prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinės teisės principai, jis nedelsdamas imasi būtinų priemonių užtikrinti, kad toliau apklausa vyktų laikantis minėtų principų;
 - b) prireikus prašančiosios ir prašomosios valstybių, šios Konvencijos Šalių, kompetentingos institucijos tarpusavyje suderina asmens, kuris turi būti apklaustas, apsaugos priemones;
 - c) prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teisminė institucija apklausia tiesiogiai pati arba pagal jos nacionalinę teisę yra apklausama jai vadovaujant;
 - d) prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, arba asmens, kuris turi būti apklaustas, prašymu prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, užtikrina, kad prireikus asmeniui, kuris turi būti apklaustas, talkintų vertėjas ir (arba) advokatas;

- e) asmuo, kuris turi būti apklaustas, gali pasinaudoti prašomosios arba prašančiosios valstybių, šios Konvencijos Šalių, nacionalinės teisės jam suteikiama teise atsisakyti duoti parodymus.
- 6. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, savo nuožiūra taip pat gali taikyti šio straipsnio nuostatas, vaizdo konferencijos priemonėmis apklaudamos kaltinamąjį ar įtariamąjį, remiantis jo sutikimu. Tokiu atveju sprendimas surengti vaizdo konferenciją ir toks apklausos būdas turi būti suderintas abiejų valstybių, šios Konvencijos Šalių susitarimu ir vykdomas vadovaujantis jų nacionaline teise bei atitinkamais tarptautinės teisės aktais.
- 7. Šis straipsnis nepažeidžia jokių sutarčių ar susitarimų, pagal kuriuos apklauso vaizdo konferencijos priemonėmis gali būti vykdomos kitais būdais.

35 straipsnis. Asmenų asmeninis dalyvavimas prašančiojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje

- 1. Jei prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, mano, kad liudytojui ar ekspertui būtina asmeniškai atvykti į jos teismines institucijas, tai turi būti nurodyta prašyme įteikti šaukimą į teismą. Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, pakviečia liudytoją arba ekspertą atvykti į prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritoriją ir nedelsdama informuoja prašančiąją valstybę, šios Konvencijos Šalį, apie liudytojo arba eksperto atsakymą, jei jis gautas.
- 2. 1 dalyje numatytais aplinkybėmis prašyme arba šaukime atvykti nurodomos apytikslės mokėtinės išmokos, taip pat kompensuotinos kelionės ir pragyvenimo išlaidos.
- 3. Jei pateikiamas konkretus prašymas, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali skirti liudytojui ar ekspertui avansą. Avansą kompensuoja prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis.
- 4. Pagal šaukimą, kurį buvo prašoma įteikti, neatvykusiam liudytojui ar ekspertui, net ir tada, kai šaukime numatoma bausmė, negali būti taikoma jokia sankcija ar sulaikymo priemonė, nebent vėliau jis savo noru atvyksta į prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritoriją ir joje gauna tinkamai įformintą šaukimą.

36 straipsnis. Laikinas laisvės atėmimo vietose laikomų asmenų perdavimas

- 1. Asmuo, kuris yra suimtas arba atlieka bausmę vienos valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje ir kurio buvimo kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje prašoma atpažinimo, parodymų davimo arba kitokios pagalbos teikimo tikslais gaunant įrodymus tyrimui, baudžiamajam persekiojimui ar teisminiam nagrinėjimui dėl nusikaltimų, kuriems valstybės, šios Konvencijos Šalys, taiko šią Konvenciją, gali būti perduotas, jeigu tenkinamos šios sąlygos:
 - a) asmuo, informuotas apie pasekmes, savo noru duoda sutikimą;
 - b) atitinkamų valstybių, šios Konvencijos Šalių, kompetentingos institucijos sutinka su tokiais sąlygomis, kokios joms atrodo tinkamos.
- 2. Pagal 1 dalies nuostatas:
 - a) valstybė, šios Konvencijos Šalis, kuriai asmuo perduodamas, turi įgaliojimus ir privalo laikyti perduotą asmenį suimtą, jei valstybė, šios Konvencijos Šalis, iš kurios asmuo

buvo perduotas, nepaprašė ar neįgaliojo kitaip;

- b) valstybė, šios Konvencijos Šalis, kuriai asmuo perduotas, nedelsdama įvykdo prievolę grąžinti tą asmenį jį perdavusiai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, iš anksto sutarta arba kita abiejų valstybių, šios Konvencijos Šalių, kompetentingų institucijų suderinta tvarka;
- c) valstybė, šios Konvencijos Šalis, kuriai asmuo perduotas, nereikalauja, kad valstybė, šios Konvencijos Šalis, iš kurios asmuo buvo perduotas, pradėtų ekstradicijos procedūrą dėl jo sugrąžinimo;
- d) į perduoto asmens bausmės, atliekamos jį perdavusioje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, laiką įskaitomas laikas, kurį jis buvo suimtas valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, į kurią jis buvo perduotas.

37 straipsnis. Leidimas atvykti ir būti

1. Liudytojas, ekspertas ar kitas asmuo, prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašymu sutinkantis duoti parodymus atliekant procesinius veiksmus ar suteikti pagalbą vykdant tyrimą, baudžiamąjį persekiojimą ar teisminį nagrinėjimą prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje, negali būti persekiojamas, sulaikytas, nubaustas ar jam taikomas joks kitas asmens laisvės apribojimas toje teritorijoje dėl veikos, neveikimo ar pagal teismo nuosprendžius, priimtus iki jo išvykimo iš prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijos.
2. 1 dalyje numatyto leidimo atvykti ir būti galiojimas baigiasi, jei liudytojas, ekspertas ar kitas asmuo:
 - a) per penkiolika dienų iš eilės ar per bet kokią kitą valstybių, šios Konvencijos Šalių, suderintą laikotarpį nuo datos, kai jam buvo oficialiai pranešta, kad jo dalyvavimas teisminėse institucijose nebereikalingas, nepasinaudoja proga išvykti ir savo noru pasilieka prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje; arba
 - b) išvykęs iš prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijos vėl savo noru į ją grįžta.

38 straipsnis. Daiktų, dokumentų, įrašų ar kitų įrodymų perdavimas

1. Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, gavusi prašymą, gali perduoti prašančiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, prašomus daiktus, dokumentus, įrašus ar kitus įrodymus. Jei prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, aiškiai išreiškia pageidavimą, kad būtų perduoti dokumentų, įrašų ar kitų įrodymų originalai, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, deda visas pastangas prašymui įvykdyti.
2. Prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, tai, kas buvo perduota, grąžina kuo greičiau arba ne vėliau kaip pasibaigus teisminiam nagrinėjimui, nebent prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, grąžinimo aiškiai atsisako.

39 straipsnis. Specialieji tyrimo metodai

1. Jeigu leidžiama pagal pagrindinius nacionalinės teisinės sistemos principus, kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, pagal savo galimybes ir nacionalinės teisės nustatytas sąlygas imasi

priemonių, kurių veiksmingo nusikaltimų, kuriems taikoma ši Konvencija, tyrimo ir baudžiamojo persekiojimo tikslais gali prireikti jos kompetentingoms institucijoms tinkamai naudoti jos teritorijoje kontroliuojamuosius gabenimus ir prireikus kitus specialiuosius tyrimo metodus, tokius kaip elektroninis ar kitoks sekimas bei slaptos operacijos.

2. Nusikaltimams, kuriems taikoma ši Konvencija, ištirti valstybės, šios Konvencijos Šalys, skatinamos, jei būtina, sudaryti atitinkamas dvišales arba daugiašales sutartis ar susitarimus dėl specialiųjų tyrimo metodų naudojimo bendradarbiaujant tarptautiniu lygmeniu. Tokios sutartys ir susitarimai sudaromi ir įgyvendinami vadovaujantis valstybių suverenios lygybės principu ir vykdomi griežtai laikantis tų sutarčių ir susitarimų sąlygų.
3. Jei nėra sudaryta 2 dalyje nurodytos sutarties ar susitarimo, sprendimai naudoti specialiuosius tyrimo metodus tarptautiniu lygmeniu priimami kiekvienu atskiru atveju ir, jei būtina, atsižvelgiant į finansinius ir savitarpio susitarimus dėl atitinkamų valstybių, šios Konvencijos Šalių, jurisdikcijos vykdymo.

40 straipsnis. Slaptieji tyrimai

1. Prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, ir prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali susitarti padėti viena kitos pareigūnams vykdyti nusikaltimų, kuriems atitinkamos valstybės, šios Konvencijos Šalys, taiko šią Konvenciją, tyrimą naudojantis slapta ar kita tapatybe.
2. Sprendimą dėl prašymo kiekvienu konkrečiu atveju priima prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, kompetentingos institucijos, deramai atsižvelgdamos į savo nacionalinę teisę ir tvarką. Dėl slapto tyrimo trukmės, išsamių sąlygų ir atitinkamų pareigūnų teisinio statuso atliekant slaptus tyrimus susitaria prašančiosios ir prašomosios valstybių, šios Konvencijos Šalių, kompetentingos institucijos, deramai atsižvelgdamos į savo nacionalinę teisę ir tvarką.
3. Slapti tyrimai atliekami laikantis valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurios teritorijoje tokie tyrimai vyksta, nacionalinės teisės ir tvarkos. Dalyvaujančių valstybių, šios Konvencijos Šalių, kompetentingos institucijos bendradarbiauja siekdamos užtikrinti slapto tyrimo parengimą ir kontrolę bei priemones, reikalingas pareigūnų, besinaudojančių slapta ar kita tapatybe, saugumui užtikrinti.
4. Pagal 2 dalies nuostatas kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, kompetentingas institucijas nurodo, informuodama valstybių, šios Konvencijos Šalių, centrinės institucijas arba, jei tenkinamos 85 straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytos sąlygos, valstybę, paskirtą teikti papildomą laikinąją pagalbą.

41 straipsnis. Jungtinės tyrimo grupės

1. Savitarpio susitarimu dviejų ar daugiau valstybių, šios Konvencijos Šalių, kompetentingos institucijos, laikydamosi savo nacionalinės teisės ir tarptautinės teisės, gali imtis būtinų priemonių, kad konkrečiam tikslui ir nustatytam terminui, kuris savitarpio susitarimu gali būti pratęstas, sudarytų jungtinę tyrimo grupę nusikaltimams tirti vienoje ar keliose susijusiose valstybėse, šios Konvencijos Šalyse.
2. Grupės sudėtis nurodoma susitarime. Jungtinė tyrimo grupė visų pirma gali būti sudaryta tais atvejais, kai:

- a) valstybės, šios Konvencijos Šalies, atliekamas sudėtingas ir daug pastangų bei laiko reikalaujantis nusikaltimų, kuriems ji taiko šią Konvenciją, tyrimas yra susijęs su kitomis valstybėmis, šios Konvencijos Šalimis;
 - b) kelios valstybės, šios Konvencijos Šalys, atlieka nusikaltimų, kuriems jos taiko šią Konvenciją, tyrimą, kuriame bylos aplinkybės reikalauja suderintų bendrų veiksmų susijusiose valstybėse, šios Konvencijos Šalyse.
3. Prašymą sudaryti jungtinę tyrimo grupę gali pateikti bet kuri suinteresuota valstybė, šios Konvencijos Šalis. Grupė sudaroma vienoje iš valstybių, šios Konvencijos Šalių, kurioje numatoma atlikti tyrimą.
4. Be informacijos, nurodytos atitinkamose 25 straipsnio nuostatose, prašymuose sudaryti jungtinę tyrimo grupę pateikiami ir pasiūlymai dėl grupės sudėties, tikslo ir jungtinės tyrimo grupės sudarymo trukmės.
5. Jungtinė tyrimo grupė veikia ją sudariusių valstybių, šios Konvencijos Šalių, teritorijoje laikydamasi šių bendrųjų sąlygų:
 - a) grupei vadovauja valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurioje ji veikia, nusikaltimų tyrime dalyvaujančios kompetentingos institucijos atstovas arba atstovai;
 - b) grupės vadovas arba vadovai veikia pagal tos valstybės nacionalinės teisės jam suteiktą kompetenciją;
 - c) savo veikloje grupė vadovaujasi valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurioje ji veikia, nacionaline teise;
 - d) grupės nariai ir komandiruotieji nariai užduotis atlieka vadovaujami a punkte nurodytų asmenų, atsižvelgdami į jų pačių institucijos susitarime dėl grupės sudarymo nustatytas sąlygas;
 - e) valstybė, šios Konvencijos Šalis, kurioje grupė veikia, imasi visų organizacinių priemonių, kad ji galėtų vykdyti savo veiklą.
6. Šiame straipsnyje jungtinės tyrimo grupės nariai iš valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurioje grupė veikia, vadinami „nariais“, o nariai, kurie nėra iš valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurioje grupė veikia, vadinami „komandiruotaisiais“ nariais.
7. Jungtinės tyrimo grupės komandiruotieji nariai turi teisę dalyvauti tyrimo veiksmuose, vykdomuose valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, kurioje grupė veikia. Tačiau grupės vadovas tam tikrais atvejais, vadovaudamasis valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurioje grupė veikia, nacionalinės teisės normomis, gali nuspręsti kitaip.
8. Valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurioje grupė veikia, ir komandiravusios valstybės, šios Konvencijos Šalies, kompetentingoms institucijoms pritarus, grupės vadovas, laikydamasis valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurioje grupė veikia, nacionalinės teisės normų, gali pavesti jungtinės tyrimų grupės komandiruotiesiems nariams atlikti tam tikrus tyrimo veiksmus.
9. Tais atvejais, kai jungtinei tyrimų grupei tyrimo veiksmus būtina atlikti vienoje iš grupę sudariusių valstybių, šios Konvencijos Šalių, tos valstybės, Konvencijos Šalies, grupės komandiruotieji nariai gali prašyti, kad veiksmus atliktų jų pačių kompetentingos institucijos. Galimybė atlikti šiuos veiksmus toje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, svarstoma tomis

- pačiomis sąlygomis, kurios būtų taikomos, jeigu veiksmų būtų prašoma nacionaliniame tyrime.
10. Tais atvejais, kai jungtinei tyrimo grupei būtina ne ją sudariusių, o kitų valstybių, šios Konvencijos Šalių, arba trečiosios valstybės pagalba, pagalbos prašymą pagal atitinkamus teisės aktus ar susitarimus kitos atitinkamos valstybės, šios Konvencijos Šalies, kompetentingoms institucijoms, gali pateikti valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurioje vyksta tyrimas, kompetentingos institucijos.
 11. Komandiruotieji jungtinės tyrimo grupės nariai, vadovaudamiesi savo nacionaline teise ir jiems suteikta kompetencija, gali suteikti grupei jos vykdomam tyrimui reikalingą informaciją, kurią turi juos į grupę komandiravusi valstybė, šios Konvencijos Šalis.
 12. Informacija, kurią narys arba komandiruotasis narys teisėtai gauna dalyvaudamas jungtinės tyrimo grupės veikloje, ir kurios neturi atitinkamų valstybių, šios Konvencijos Šalių, kompetentingos institucijos, gali būti naudojama šiems tikslams:
 - a) tiems tikslams, kuriems grupė buvo sudaryta;
 - b) kitiems nusikaltimams išaiškinti, tirti ir baudžiamajam persekiojimui vykdyti tik gavus išankstinę valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurioje gauta informacija, sutikimą. Duoti sutikimą galima atsisakyti tik tais atvejais, jei informacijos panaudojimas pakenktų nusikaltimo tyrimui toje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, arba jei dėl to toji valstybė, šios Konvencijos Šalis, galėtų atsisakyti suteikti savitarpio pagalbą;
 - c) siekiant užkirsti kelią iškilusiai tiesioginei ir didelei grėsmei visuomenės saugumui bei, nepažeidžiant b punkto nuostatų, jei vėliau pradedamas nusikaltimo tyrimas;
 - d) kitiems tikslams tokia apimtimi, kokia dėl to tarpusavyje susitaria grupę sudariusios valstybės, šios Konvencijos Šalys.
 13. Šis straipsnis neriboja jokių kitų galiojančių nuostatų ar susitarimų dėl jungtinių tyrimo grupių sudarymo ar jų veiklos.
 14. Kiek leidžia atitinkamų valstybių, šios Konvencijos Šalių, nacionaliniai įstatymai ar bet kurio kito joms taikomo teisės akto nuostatos, gali būti susitariama, kad grupės veikloje dalyvautų ne tik jungtinę tyrimo grupę sudarančių valstybių, šios Konvencijos Šalių, kompetentingų institucijų atstovai, bet ir kiti asmenys. Šiems asmenims netaikomos šiuo straipsniu grupės nariams ar komandiruotiesiems nariams suteiktos teisės, jei susitarime aiškiai nenustatyta kitaip.

42 straipsnis. Sekimas kitos valstybės teritorijoje

1. Valstybių, šios Konvencijos Šalių, teisėsaugos pareigūnams, kurie nusikaltimo tyrimo metu savo valstybėje seka asmenį, įtariamą dalyvavus padarant nusikaltimą, kuriam atitinkamos valstybės, šios Konvencijos Šalys, taiko šią Konvenciją, arba asmenį, kuris, kaip pagrįstai manoma, padės nustatyti pirmiau minėto asmens tapatybę ar buvimo vietą, gali būti leidžiama tęsti sekimą kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje, jeigu ji leidimą sekimui savo teritorijoje yra davusi atsakydama į anksčiau pateiktą pagalbos prašymą. Leidimas gali būti siejamas su tam tikromis sąlygomis.
2. Pateikus prašymą, sekimas kitos valstybės teritorijoje gali būti patikėtas valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurios teritorijoje jis atliekamas, pareigūnams.
3. 1 dalyje nurodytas pagalbos prašymas siunčiamas kiekvienos valstybės, šios Konvencijos

Šalies, paskirtai institucijai, turinčiai įgaliojimus duoti arba perduoti prašomą leidimą.

4. Sekimas kitos valstybės teritorijoje, jei jį vykdo vienas ar keli 1 dalyje nurodyti pareigūnai, vykdomas tik toliau nurodytomis bendrosiomis sąlygomis:
- a) sekimą atliekantys pareigūnai turi laikytis šio straipsnio nuostatų ir valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurios teritorijoje jie veikia, nacionalinės teisės normų; jie turi vykdyti tos valstybės, šios Konvencijos Šalies, kompetentingų institucijų nurodymus;
 - b) sekimą atliekantys pareigūnai sekimo metu turi su savimi turėti dokumentą, patvirtinantį, kad buvo išduotas leidimas;
 - c) sekimą atliekantys pareigūnai turi bet kada galėti įrodyti, kad jie veikia eidami tarnybines pareigas;
 - d) sekimą atliekantys pareigūnai sekimo metu gali su savimi turėti tarnybinius ginklus, išskyrus atvejus, kai prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, konkrečiai priima kitokį sprendimą; naudotis jais draudžiama, išskyrus teisėtos savigynos atvejais pagal prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinės teisės normas;
 - e) įeiti į privačius namus ir viešai neprieinamas vietas draudžiama;
 - f) sekimą atliekantys pareigūnai sekamo asmens negali nei sustabdyti ir apklausti, nei areštuoti;
 - g) apie visas operacijas turi būti pranešama valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurios teritorijoje jos vyksta, institucijoms; sekimą atliekantiems pareigūnams gali prireikti prisistatyti asmeniškai;
 - h) valstybės, šios Konvencijos Šalies, iš kurios buvo atvykę sekimą atliekantys pareigūnai, institucijos valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurios teritorijoje vyko sekimas, institucijų prašymu po operacijos, kurioje jie dalyvavo, padeda atlikti tyrimą, taip pat ir teisiniame procese.
5. Pagal 3 dalies nuostatas kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, kompetentingas institucijas nurodo, informuodama valstybių, šios Konvencijos Šalių, centrinės institucijas arba, jei tenkinamos 85 straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytos sąlygos, valstybę, paskirtą teikti papildomą laikinąją pagalbą.

43 straipsnis. Pareigūnų baudžiamoji atsakomybė

39, 40, 41 ar 42 straipsniuose nurodytų operacijų metu, jei atitinkamų valstybių, šios Konvencijos Šalių, nėra susitarta kitaip, pareigūnai, kurie nėra valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurioje vyksta atitinkama operacija, pareigūnai, jiems padarytų arba jų pačių padarytų nusikaltimų atveju laikomi tos valstybės, šios Konvencijos Šalies, pareigūnais.

44 straipsnis. Pareigūnų civilinė atsakomybė

1. Jei, kaip numatyta 39, 40, 41 ar 42 straipsniuose, valstybės, šios Konvencijos Šalies, pareigūnai veikia kitoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, pirmoji valstybė už bet kokią operacijų metu pareigūnų padarytą žalą atsako pagal valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurios teritorijoje jie veikia, nacionalinės teisės normas.

2. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, kurioje buvo padaryta šio 1 dalyje nurodyta žala, ją atlygina tomis pačiomis sąlygomis, kuriomis atlygintų savo pareigūnų padarytą žalą.

3. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, kurios pareigūnai padarė žalos asmeniui kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje, šiai valstybei grąžina bet kokią tokiam asmeniui skirtos kompensacijos sumą.
4. Neapribodama teisės pasinaudoti savo teisėmis trečiųjų šalių atžvilgiu ir išskyrus šio 3 dalyje nurodytu atveju, nė viena valstybė, šios Konvencijos Šalis, 1 dalyje nurodytu atveju nereikalauja atlyginti kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, sukeltų nuostolių.
5. Šio straipsnio nuostatos taikomos, jeigu atitinkamos valstybės, šios Konvencijos Šalys, nesusitarė kitaip.

45 straipsnis. Tarptautinis bendradarbiavimas konfiskavimo tikslais

1. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, kuri dėl nusikaltimo, kuriam ji taiko šią Konvenciją, gavo prašymą konfiskuoti jos teritorijoje esančias nusikalstamu būdu įgytas pajamas arba turtą, kurio vertė atitinka tokių pajamų vertę, taip pat išplautą turtą arba darant tokius nusikaltimus panaudotą ar skirtą panaudoti turtą, įrangą ar kitas priemones, arba kitą turtą siekiant pagal 83 straipsnio 3 dalį atlyginti žalą nukentėjusiesiems, didžiausia įmanoma apimtimi ir vadovaudamasi savo nacionalinės teisės normomis:
 - a) pateikia savo kompetentingoms institucijoms prašymą, kad būtų priimtas nutarimas konfiskuoti, ir, jei toks nutarimas priimamas, jį įvykdyti;
 - b) pateikia savo kompetentingoms institucijoms prašoma apimtimi vykdyti prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje teismo priimtą nutarimą konfiskuoti prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje esantį turtą tokia apimtimi, kokia jis susijęs su nusikalstamu būdu įgytomis pajamomis, darant nusikaltimus, kuriems ji taiko šią Konvenciją, naudotą arba skirtą naudoti turtą, įrangą ar priemones, arba kitą turtą siekiant pagal 83 straipsnio 3 dalį atlyginti žalą nukentėjusiesiems.
2. Gavusi kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, turinčios jurisdikciją dėl nusikaltimo, kuriam ji taiko šią Konvenciją, prašymą, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, didžiausia pagal jos nacionalinę teisę įmanoma apimtimi imasi priemonių nusikalstamu būdu įgytoms pajamoms, nusikaltimuose, kuriems ji taiko šią Konvenciją, naudotam ar skirtam naudoti turtui, įrangai ar kitoms priemonėms nustatyti, surasti ir įšaldyti arba areštuoti, kad galiausiai nutarimą dėl tokio turto konfiskavimo priimtų prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, arba 1 dalyje nurodyto prašymo atveju – prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis.
3. Jeigu nusikalstamu būdu įgytos pajamos buvo iš dalies ar visai pertvarkytos ar paverstos kitu turtu, šiame straipsnyje nurodytos priemonės taikomos tokiam turtui, o ne pajamoms.
4. Jeigu nusikalstamu būdu įgytos pajamos susimaišė su teisėtai gautu turtu, nepažeidžiant jokių su įšaldymu ar areštu susijusių įgaliojimų, konfiskuojama ta turto dalis, kuri atitinka susimaišusių pajamų dalį.
5. Šiame straipsnyje nurodytos priemonės, kurios taikomos nusikalstamu būdu įgytoms pajamoms ar turtui, tokia pačia tvarka ir apimtimi taikomos ir pajamoms ar kitokiai naudai, kuri yra įgyta nusikalstamu būdu, gauta iš turto, į kurį nusikalstamu būdu įgytos pajamos ar turtas buvo pertvarkytos ar paverstos arba su juo sumaišytos.
6. Pagal šio straipsnio nuostatas kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, suteikia savo teismams ar kitoms kompetentingoms institucijoms įgaliojimus išreikalausiti bankų, finansinius

ar komercinius dokumentais arba atlikti jų poėmį. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, negali atsisakyti veikti pagal šios dalies nuostatas, motyvuodamos banko paslaptimi.

7. Šios 1 dalies nuostatos taip pat taikomos konfiskacijai, išreikštai reikalavimu sumokėti pinigų sumą, atitinkančią nusikalstamu būdu įgytų pajamų ar turto vertę, jeigu turtas, kurio atžvilgiu gali būti įvykdytas konfiskavimas, yra prašomojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje. Tokiais atvejais, vykdydama konfiskavimą pagal 1 dalį, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, negavus mokėjimo, reikalavimą gali nukreipti į bet kokią tam tikslui tinkamą turtą.
8. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, savo nacionalinės teisės leidžiama apimtimi gali bendradarbiauti su valstybėmis, šios Konvencijos Šalimis, kurios prašo taikyti turto konfiskavimui lygiavertes priemones, kuriomis yra paimamas turtas ir kurios nėra baudžiamosios sankcijos, jei tokias priemones prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teisminė institucija skiria dėl nusikaltimų, kuriems ji taiko šią Konvenciją, su sąlyga, jei yra nustatyta, jog tas turtas įgytas nusikalstamu būdu arba yra kitoks 3–5 dalyse nurodytas turtas.
9. Be 25 straipsnyje nurodytos informacijos, pagal šį straipsnį pateiktuose prašymuose nurodoma:
 - a) jei prašymas susijęs su 1 dalies a punktu – konfiskuotino turto arba lėšų aprašas bei faktų, kuriais rėmėsi prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, ir kurie yra pakankami, kad prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, galėtų priimti nutarimą pagal savo nacionalinę teisę, paaiškinimas;
 - b) jei prašymas susijęs su 1 dalies b punktu – teisiškai priimtina prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, priimto nutarimo konfiskuoti, kuriuo pagrįstas prašymas, kopija, taip pat faktų paaiškinimas ir informacija, nurodant, koku mastu prašoma vykdyti nutarimą;
 - c) jei prašymas susijęs su 2 dalimi – faktų, kuriais rėmėsi prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, paaiškinimas ir prašomų priemonių apibūdinimas.
10. Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, 1 ir 2 dalyse numatytus sprendimus priima arba jose numatytas priemones taiko vadovaudamasi savo nacionalinės teisės normomis ir procesinėmis taisyklėmis arba dvišalių ar daugiašalių konvencijų, sutarčių ar susitarimų su prašančiąja valstybe, šios Konvencijos Šalimi, nuostatomis.
11. Šio straipsnio nuostatos nėra aiškinamos taip, kad būtų pažeistos *bona fide* trečiųjų šalių teisės.

46 straipsnis. Restitucija

1. Prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašymu ir nepažeidžiant *bona fide* trečiųjų šalių teisių, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali nacionalinės teisės leidžiama apimtimi areštuotą ar konfiskuotą iš nusikaltimo, kuriam atitinkamos valstybės, šios Konvencijos Šalys, taiko šią konvenciją, įgytą turtą perduoti prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, dispozicijon. Prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali nuspręsti turtą grąžinti jo teisėtiems savininkams.
2. Perduodama daiktus, dokumentus, įrašus ar įrodymus, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, iki jų perdavimo valstybei, šios Konvencijos Šaliai, arba po perdavimo gali atsisakyti jų grąžinimo, jei tai gali palengvinti šių daiktų, dokumentų, įrašų ar įrodymų grąžinimą teisėtam savininkui.

47 straipsnis. Konfiskuoto turto realizavimas

1. Nusikalstamu būdu įgytomis pajamomis arba turtu, valstybės, šios Konvencijos Šalies, konfiskuotu pagal 45 straipsnį, ta valstybė, šios Konvencijos Šalis, disponuoja pagal savo nacionalinės teisės normas ir administracines procedūras.
2. Veikdamos pagal 45 straipsnyje numatytą kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašymą, valstybės, šios Konvencijos Šalys, jų nacionalinės teisės leidžiama apimtimi ir jei to prašoma, pirmiausia svarsto galimybę konfiskuotas nusikalstamu būdu įgytas pajamas ar turtą arba tas pajamas ar turtą atitinkančią vertę grąžinti prašančiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, kad ji galėtų nuo nusikaltimų, kuriems valstybės, šios Konvencijos Šalys, taiko šią Konvenciją, nukentėjusiems asmenims skirti kompensaciją arba galėtų nusikalstamu būdu įgytas pajamas ar turtą grąžinti jų teisėtiems savininkams.
3. Veikdama pagal 45 straipsnyje numatytą kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašymą, valstybė, šios Konvencijos Šalis, taip pat gali svarstyti galimybę pagal savo nacionalinės teisės normas ir administracines procedūras sudaryti su kitomis valstybėmis, šios Konvencijos Šalimis, sutartis ar susitarimus dėl reguliaraus ar atskirais atvejais vykdomo dalijimosi nusikalstamu būdu įgytomis pajamomis ar turtu arba lėšomis, gautomis pardavus nusikalstamu būdu įgytas pajamas arba turtą.

48 straipsnis. Proceso perdavimas

Valstybės, šios Konvencijos Šalys, gali apsvarstyti galimybę viena kitai perduoti procesą, kad jos galėtų atlikti procesinius veiksmus dėl nusikaltimo, kuriam jos taiko šią Konvenciją, tais atvejais, kai toks perdavimas laikomas naudingą tinkamam teisingumo vykdymui, ypač kai su tuo susiję kelios jurisdikcijos.

IV DALIS. EKSTRADICIJA

49 straipsnis. IV dalies taikymo sritis

1. Šis straipsnis taikomas nusikaltimams, kuriems taikoma ši Konvencija, jeigu asmuo, kurį prašoma išduoti valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašyme, yra prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje.
2. Nepažeidžiant 51 straipsnio, asmuo išduodamas už nusikaltimą, už kurį yra baudžiama laisvės atėmimu bent vieneriems metams ir pagal prašančiosios, ir pagal prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinius įstatymus. Jei asmuo prašančiojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, yra nuteistas ir jam paskirta laisvės atėmimo bausmė, likusios atlikti bausmės trukmė turi būti ne mažesnė kaip 6 mėnesiai.
3. Jei ekstradicijos prašoma dėl kelių atskirų nusikaltimų, iš kurių bent už vieną išduodama pagal šią Konvenciją, o kai kurie kiti šioje Konvencijoje nėra numatyti, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali šio straipsnio nuostatas taip pat gali taikyti ir tiems nusikaltimams.
4. Kiekvienas nusikaltimas, kuriam valstybės, šios Konvencijos Šalys, taiko šią Konvenciją, laikomas įtrauktu į visas tarp jų taikomas ekstradicijos sutartis kaip nusikaltimas, už kurį taikoma ekstradicija. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, įsipareigoja tokius nusikaltimus įtraukti į visas tarp jų sudaromas ekstradicijos sutartis kaip nusikaltimus, už kuriuos taikoma ekstradicija.

50 straipsnis. Ekstradicijos teisinis pagrindas

Jei valstybė, šios Konvencijos Šalis, kuri ekstradiciją sieja su sutartimi, gauna prašymą dėl ekstradicijos iš valstybės, šios Konvencijos Šalies, su kuria ji nėra sudariusi ekstradicijos sutarties, ji laiko šią Konvenciją teisiniu pagrindu ekstradicijai dėl bet kurio nusikaltimo, kuriam taikoma ši Konvencija.

51 straipsnis. Atsisakymo išduoti pagrindai

1. Išduoti atsisakoma, jeigu:
 - a) prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, turi pagrįstų priežasčių manyti, kad prašymas pateiktas siekiant vykdyti asmens baudžiamąjį persekiojimą arba jį nubausti dėl jo rasės, lyties, odos spalvos, psichikos arba fizinės negalios, seksualinės orientacijos, religijos, pilietybės, etninės kilmės, politinių įsitikinimų arba priklausymo tam tikrai socialinei grupei arba kad tokio prašymo patenkinimas dėl kurios nors iš minėtų priežasčių pakenktų to asmens padėčiai;
 - b) prašymas susijęs su nusikaltimu, už kurį pagal prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę baudžiama mirties bausme, išskyrus atvejus, kai pagal prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę:
 - (i) prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, suteikia patikimas, pakankamas ir veiksmingas garantijas arba, prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies reikalavimu, sutinka su prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, reikalavimus atitinkančia sąlyga, kad mirties bausmė nebus taikoma; arba
 - (ii) jei mirties bausmė jau paskirta ir jei įmanoma pagal prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę, prašančioji valstybė, šios

Konvencijos Šalis, suteikia patikimas, pakankamas ir veiksmingas garantijas arba, prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, reikalavimu, sutinka su prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, reikalavimus atitinkančia sąlyga, kad mirties bausmė nebus vykdoma;

- c) prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, jau yra priėmusi galutinį nuosprendį dėl tos pačios nusikalstamos veikos asmeniui, kurio ekstradicijos prašoma dėl nusikaltimo;
- d) yra pagrįstų priežasčių manyti, kas asmuo, kurio ekstradicijos prašoma, prašančiojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, būtų kankinamas arba su juo būtų kitaip žiauriai, nežmoniška ar žeminančiai elgiamasi, arba jis būtų baudžiamas, būtų šiurkščiai pažeista jo teisė į teisingą bylos nagrinėjimą ar būtų padarytas kitas šiurkštus pagrindinių žmogaus teisių pažeidimas pagal prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę.

2. Išduoti gali būti atsisakoma, jei:

- a) prašomam išduoti asmeniui grėstų reali laisvės atėmimo iki gyvos galvos bausmė be lygtinio paleidimo arba neterminuota bausmė;
 - b) prašomas išduoti asmuo turi būti teisiamas prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, pripažįstamame kompetentingame tarptautiniame teisme arba tribunole;
 - c) prašomas išduoti asmuo už tą pačią nusikalstamą veiką yra galutinai nuteistas kompetentingo tarptautinio teismo arba tribunolo, kurio jurisdikciją pripažįsta prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, arba kita valstybė;
 - d) prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, kompetentingos institucijos prašomo išduoti asmens atžvilgiu vykdo procesinius veiksmus dėl įtariamos tos pačios nusikalstamos veikos, dėl kurios prašoma ekstradicijos;
 - e) prašymas pateiktas prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, ypatingo arba *ad hoc* teismo ar tribunolo vardu, nebent prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, kompetentingos institucijos pateikia pakankamais laikomus patikimus, kad sprendimą priims teismas, kuris pagal teismų administravimo taisykles turi bendrąją kompetenciją priimti sprendimus baudžiamosiose bylose;
 - f) prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, tuo pačiu metu yra gavusi daugiau nei vienos valstybės arba kompetentingo tarptautinio baudžiamojo teismo ar tribunolo prašymus ir vieną iš šių prašymų patenkino;
 - g) prašymas pateiktas nesilaikant šios Konvencijos nuostatų;
 - h) prašomo išduoti asmens perdavimas gali turėti jam itin sunkių pasekmių, ypač dėl jo amžiaus ar sveikatos būklės;
 - i) nepažeidžiant 11 straipsnio nuostatų, nusikaltimui pagal prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinės teisės normas suėjo senaties terminas, nebent tai prieštarautų tarptautinei teisei;
 - j) prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, mano, kad prašymo vykdymas gali pakenkti jos suverenitetui, saugumui, viešajai tvarkai ar kitiems esminiams interesams.
3. Prieš atsisakydama vykdyti prašymą pagal šį straipsnį arba atidėdama jo vykdymą

pagal 55 straipsnio 2 dalį, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, prirėikis tariasi su prašančiąja valstybe, šios Konvencijos Šalimi, svarstydamą galimybę duoti leidimą ekstradicijai tokiomis sąlygomis, kokias ji laiko būtinomis. Jeigu prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, sutinka su ekstradicija tomis sąlygomis, ji jų laikosi.

52 straipsnis. Išimties taisyklė

1. Išduotas asmuo teismine tvarka nepersekiojamas, nebaudžiamas ir nesulaikomas siekiant įvykdyti nuosprendį arba sprendimą suimti už joki kitą iki išdavimo padarytą nusikaltimą, išskyrus tą, už kurį jis išduotas, bei dėl jokių kitų priežasčių neribojama jo laisvė, išskyrus šiuos atvejus:

- a) jei ji išdavusi valstybė, šios Konvencijos Šalis, sutinka. Prašymas dėl sutikimo pateikiamas kartu su 56 straipsnyje nurodytais dokumentais ir papildoma informacija, kurios prašo asmenį išdavusi valstybė, šios Konvencijos Šalis. Prašymas netaikyti išimties gali būti patenkinamas dėl nusikaltimų, už kuriuos ekstradicija būtų taikoma pagal šios Konvencijos nuostatas arba pagal kitą atitinkamoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims, taikytiną sutartį, arba pagal tarptautinės teisės principus ar nacionalinės teisės normas, jei tai priimtina prašomajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai;
- b) jei asmuo, gavęs galimybę palikti valstybės, šios Konvencijos Šalies, kuriai jis buvo išduotas, teritoriją, per 45 dienas nuo galutinio paleidimo dienos to nepadaro arba iš tos teritorijos išvykęs į ją grįžta.

2. Nepaisant 1 dalies nuostatų, prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali imtis bet kokių priemonių, būtinų išsiųsti asmenį iš savo teritorijos ar kitų pagal jos nacionalinę teisę būtinų priemonių, įskaitant procesinius veiksmus asmeniui nedalyvaujant, kad būtų galima išvengti senaties termino pasibaigimo teisinių pasekmių.

3. Kai teismo proceso metu nusikaltimo pobūdis pasikeičia, išduotam asmeniui byla yra keliama ir jis baudžiamas tik tada, kai yra įrodoma, kad nusikaltimas yra tokio pobūdžio, dėl kurio taikoma ekstradicija.

53 straipsnis. Reekstradicija į trečiąją valstybę

Išskyrus 52 straipsnio 1 dalies b punkte numatytus atvejus, prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, be prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, sutikimo kitai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, arba trečiajai valstybei neperduoda asmens, kuris buvo išduotas prašančiai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, ir kurį ta kita valstybė, šios Konvencijos Šalis, arba trečioji valstybė prašo išduoti dėl nusikaltimų, padarytų iki to asmens išdavimo. Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali prašyti pateikti 56 straipsnio 2 dalyje nurodytus dokumentus.

54 straipsnis. Piliečių išdavimas

1. Gali būti atsisakyta išduoti dėl pilietybės. Kai ekstradicijos prašymą vykdyti atsisakoma šiuo pagrindu, taikomas 14 straipsnis.

2. Kai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, pagal jos nacionalinę teisę yra leidžiama išduoti ar kitu būdu perduoti kurį nors savo pilietį tik su sąlyga, kad tas asmuo bus grąžintas į tą valstybę, šios Konvencijos Šalį, atlikti jam teismo paskirtą bausmę, dėl kurios buvo siekiama

asmens ekstradicijos ar perdavimo, ir kad valstybė, šios Konvencijos Šalis, ir to asmens ekstradicijos siekianti valstybė, šios Konvencijos Šalis, sutinka su šiuo pasirinkimu ir kitomis, jų nuomone, tinkamomis sąlygomis, tokia ekstradicija ar perdavimas su sąlyga turi būti pakankamas pagrindas 14 straipsnyje nustatytai prievolei vykdyti.

3. Jei išduoti asmenį bausmei vykdyti atsisakoma, nes tas asmuo yra prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, pilietis, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, jei tai numato jos nacionalinė teisė, gavusi prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašymą, pagal prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinės teisės normas skirtą bausmę arba jos likusią dalį vykdo vadovaudamasi 75–79 straipsniais.

55 straipsnis. Prašymo vykdymas

1. Ekstradicijos prašymas vykdomas pagal prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinės teisės normose numatytas sąlygas.
2. Jei prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, atsisako vykdyti ekstradicijos prašymą ar jo dalį arba atideda prašymo vykdymą, prašančiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, tam tikrais atvejais pranešama apie atsisakymo arba atidėjimo priežastis.

56 straipsnis. Prašymas ir patvirtinamieji dokumentai

1. Ekstradicijos prašymas pateikiamas raštu tokiomis sąlygomis, kad prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, galėtų nustatyti autentiškumą.
2. Ekstradicijos prašyme nurodoma arba prie jo pridedama:
 - a) prašomo išduoti asmens apibūdinimas ir visa kita informacija, kuri gali padėti nustatyti to asmens tapatybę, pilietybę ir buvimo vietą;
 - b) atitinkamos nusikaltimą apibrėžiančios įstatymo nuostatos tekstas arba, jei būtina, su nusikaltimu susijusios teisės normos ir bausmės, kuri gali būti paskirta už nusikaltimą, paaiškinimas;
 - c) jei asmuo kaltinamas nusikaltimu – teismo ar kitos kompetentingos teisminės institucijos išduotas asmens arešto orderis arba patvirtinta tokio orderio kopija, nusikaltimas, dėl kurio prašoma išduoti asmenį, ir inkriminuojamą nusikaltimą sudarančių veikų ar neveikimo aprašymas, taip pat jo padarymo laikas ir vieta;
 - d) jei asmuo nuteistas už nusikaltimą – nusikaltimas, dėl kurio prašoma išduoti asmenį, inkriminuojamą nusikaltimą sudarančių veikų ar neveikimo aprašymas, taip pat jo padarymo laikas ir vieta, nuosprendis ar kitas dokumentas, kuriuo priimtas apkaltinamasis nuosprendis ir skirta bausmė, tai, kad nuosprendis yra vykdytinas, ir likusios atliktinos bausmės dalies trukmė;
 - e) jei asmuo už nusikaltimą nuteistas jam nedalyvaujant – be d punkte nurodytų dokumentų, pateikiamas procesinių reikalavimų, garantijų ar kitų to asmens teisinės gynybos priemonių, taip pat teisės į pakartotinį bylos nagrinėjimą arba apeliaciją asmeniui dalyvaujant paaiškinimas;
 - f) jei asmuo nuteistas už nusikaltimą, tačiau bausmė nepaskirta – nusikaltimas, dėl kurio prašoma išduoti asmenį, nusikaltimą sudarančių veikų ar neveikimo aprašymas, dokumentas, kuriuo priimtas apkaltinamasis nuosprendis, ir pareiškimas, kad bausmės

skirti neketinama;

- g) bet kokia kita informacija ir (arba) įrodymai, kaip numatyta prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinėje teisėje.
3. Jei, prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nuomone, kartu ekstradicijos prašymu pateiktos informacijos nepakanka sprendimui dėl prašymo priimti arba prašymui įvykdyti, ji gali paprašyti, kad per jos nurodytą pagrįstą laiką būtų pateikta papildomos informacijos.

57 straipsnis. Ekstradicijos prašymų konfidencialumas

Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, prašymo faktą ir esmę laiko konfidencialiais, išskyrus tuo mastu, koku būtina prašymui įvykdyti. Jei prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, negali laikytis konfidencialumo reikalavimo, ji apie tai skubiai praneša prašančiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai. Prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, nusprendžia, ar prašymas vis tiek turėtų būti vykdomas.

58 straipsnis. Kelių valstybių sutampantys prašymai

1. Jei tuo pačiu metu ekstradicijos arba perdavimo dėl to paties ar skirtingų nusikaltimų pareikalauja daugiau kaip viena valstybė, šios Konvencijos Šalis, arba kompetentingas baudžiamasis teismas ar tribunolas, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, sprendimą priima atsižvelgdama į įsipareigojimus dėl jurisdikcijos viršenybės pagal prašomajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, privalomą tarptautinės teisės aktą.
2. Jei tokio įsipareigojimo nėra, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, sprendimą priima atsižvelgdama į visas svarbias aplinkybes, kaip antai santykinį nusikaltimų sunkumą ir jų padarymo vietą, atitinkamas prašymų datas, prašomo išduoti asmens pilietybę, nukentėjusiojo ar nukentėjusiųjų pilietybę ir galimybę vėliau išduoti asmenį kitai valstybei, šios Konvencijos Šaliai.

59 straipsnis. Laikinas suėmimas

1. Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, įsitikinusi, kad yra pateisinančios skubios aplinkybės, prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašymu gali suimti asmenį, kurį prašoma išduoti ir kuris yra jos teritorijoje, arba imtis kitų tinkamų priemonių jo dalyvavimui ekstradicijos procese užtikrinti.
2. Prašyme dėl laikino suėmimo nurodoma:
 - a) 56 straipsnio 2 dalies a–c punktuose nurodyta informacija, jei reikalaujama pagal prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę;
 - b) nusikaltimo, dėl kurio pateiktas prašymas, aprašymas ir pagrindiniai faktai;
 - c) 56 straipsnyje nurodytų dokumentų buvimo patvirtinimas;
 - d) patvirtinimas, kad po to bus pateiktas oficialus prašymas išduoti asmenį.
3. Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, nedelsdama informuoja prašančiąją valstybę, šios Konvencijos Šalį, apie prašymo dėl laikino suėmimo nagrinėjimo rezultatus.
4. Laikinas sulaikymas nutraukiamas, jei per 60 dienų nuo prašomo išduoti asmens sulaikymo prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, negauna oficialaus ekstradicijos prašymo. Asmuo gali būti laikinai paleistas bet kuriuo metu; tokiu atveju prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, imasi visų būtinų priemonių, kad užkirstų kelią ieškomam asmeniui pabėgti.

5. Laikino suėmimo nutraukimas pagal 4 dalį nekliaudo vėl suimti atitinkamą asmenį ir vėliau jį išduoti, jei prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, vėliau gauna oficialų ekstradicijos prašymą.

60 straipsnis. Suėmimo laikotarpių įskaitymas

Nustatydamą bendrą laisvės atėmimo dėl skiriamos laisvės atėmimo bausmės ar suėmimo prašančiojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, laikotarpį, prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, skatinama didžiausia pagal jos nacionalinę teisę įmanoma apimtimi atsižvelgti į visus suėmimo dėl ekstradicijos prašymo vykdymo prašomojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, laikotarpius.

61 straipsnis. Išduotino asmens perdavimas

1. Jei prašymas patenkinamas, prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, ir prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, konsultuojasi ir suderina perdavimo vietą ir datą. Prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, informuojama apie tai, kiek laiko prašomas išduoti asmuo buvo suimtas siekiant jį perduoti.
2. Jeigu, remiantis 3 dalies nuostatomis, prašomas išduoti asmuo paskirtą dieną nėra perimamas, praėjus 30 dienų, jis gali būti paleistas ir bet koku atveju turi būti paleistas praėjus 45 dienoms, jeigu prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, nenurodo kitaip. Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali atsisakyti išduoti asmenį už tą patį nusikaltimą.
3. Jei dėl nuo valstybės, šios Konvencijos Šalies, valios nepriklausančių aplinkybių ji negali perduoti arba perimti asmens, kuris turi būti išduotas, ji apie tai praneša kitai valstybei, šios Konvencijos Šaliai. Atitinkamos valstybės, šios Konvencijos Šalys, konsultuojasi ir gali susitarti dėl naujos perdavimo datos, ir taikomos 2 dalies nuostatos.

62 straipsnis. Atidėtas arba laikinas perdavimas

1. Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, priėmusi sprendimą dėl ekstradicijos prašymo, prašomo perduoti asmens perdavimą gali atidėti tam, kad toje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, tam asmeniui būtų galima iškelti bylą arba, jei asmuo jau nuteistas, kad prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje jis galėtų atlikti bausmę, paskirtą už kitą nusikaltimą nei tas, dėl kurio prašoma ekstradicijos.
2. Užuoat atidėjusi perdavimą, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, prašomą išduoti asmenį prašančiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, gali perduoti laikinai pagal atitinkamų valstybių, šios Konvencijos Šalių, savitarpio susitarimu nustatytas sąlygas.

63 straipsnis. Supaprastinta ekstradicijos tvarka

Jeigu prašomo išduoti asmens ekstradicija nėra aiškiai uždrausta prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinėje teisėje ir jeigu prašomas išduoti asmuo sutinka būti išduotas pagal prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinės teisės normose nustatytą tvarką, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali išduoti asmenį supaprastinta tvarka.

64 straipsnis. Turto perdavimas

1. Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, savo nacionalinės teisės leidžiama apimtimi ir prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašymu areštuoja ir perduoda turtą:
 - a) kuris gali būti būtinas kaip įrodymas; arba

- b) kuris yra nusikaltimo pasekmė ir kuris sulaikymo metu yra randamas pas prašomą išduoti asmenį arba yra aptinkamas vėliau.
2. 1 dalyje nurodytas turtas gali būti perduotas prašančiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, net ir tuo atveju, jei ekstradicijos, patenkinus jos prašymą, negalima įvykdyti dėl prašomo išduoti asmens mirties, dingimo arba pabėgimo.
3. Kai 1 dalyje nurodytas turtas areštuojamas arba konfiskuojamas prašomosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje, ta valstybė, šios Konvencijos Šalis, dėl vykstančio baudžiamojo proceso gali jį laikinai pasilikti arba perduoti prašančiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, su sąlyga, kad jis bus grąžintas.
4. Visos teisės, kurias prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, arba sąžiningai veikiančios trečiosios šalys galėjo įgyti į 1 dalyje nurodytą turtą, išsaugomos laikantis jos nacionalinėje teisėje numatytos tvarkos. Jei šios teisės egzistuoja, prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, pasibaigus procesui kuo greičiau ir nemokamai grąžina tokį turtą prašomajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai.

65 straipsnis. Išduotino asmens tranzitas

1. Kai asmuo valstybei, šios Konvencijos Šaliai, turi būti išduotas per kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritoriją, valstybė, šios Konvencijos Šalis, kuriai asmuo turi būti išduotas, raštu prašo kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, leidimo tą asmenį tranzitu pervežti per jos teritoriją. Ši nuostata netaikoma, kai naudojamas oro transportas ir kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje nusileidimas nenumatytas.
2. Gavusi tokį prašymą, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, jį nagrinėja savo nacionalinės teisės normose numatyta tvarka. Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, skubiai patenkina prašymą, išskyrus atvejus, kai tai pakenktų jos esminiams interesams.
3. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, per kurią asmuo yra vežamas tranzitu, užtikrina, kad egzistuočių teisinės nuostatos, suteikiančios teisę tranzito metu tą asmenį suimti.
4. Nenumatyto nusileidimo valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, atveju ta valstybė, šios Konvencijos Šalis, lydinčio pareigūno prašymu asmenį gali tam tikram laikotarpiui sulaikyti pagal savo nacionalinės teisės normas, kol bus gautas tranzito prašymas pagal 1 dalį.
5. Išduodamo asmens tranzitas nevykdomas per jokią teritoriją, jeigu yra priežasčių manyti, kad joje asmens gyvybei gali grėsti pavojus, arba jei yra didelė rizika, kad asmens teisės bus pažeistos dėl rasės, lyties, odos spalvos, psichikos ar fizinės negalios, seksualinės orientacijos, religijos, tautybės, etninės kilmės, politinių pažiūrų ar priklausymo tam tikrai socialinei grupei.
6. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali atsisakyti patenkinti prašymą leisti tranzitu per jos teritoriją pervežti jos pilietį.

V DALIS. NUTEISTŲJŲ PERDAVIMAS

66 straipsnis. V dalies taikymo sritis ir apibrėžtys, susijusios su nuteistųjų perdavimu

1. Jei įmanoma ir laikantis pagrindinių nacionalinės teisės principų, valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, už nusikaltimą, kuriam ji taiko šią Konvenciją, nuteistas asmuo gali būti perduotas kitai

valstybei, šios Konvencijos Šaliai, kad atliktų jam paskirtą bausmę. Perdavimas taip pat galimas, kai bausmė paskirta už nusikaltimą, kuriam ši Konvencija taikoma kartu su kitais nusikaltimais.

2. Šioje Konvencijos dalyje:

- a) nuosprendį vykdanči valstybė, šios Konvencijos Šalis – valstybė, kuriai nuteistasis gali būti arba jau yra perduotas bausmei atlikti;
- b) nuosprendis – teismo nuosprendis arba sprendimas, kuriuo paskirta bausmė, dėl kurios nebegalima pasinaudoti įprastinėmis teisių gynimo priemonėmis ir dėl to ji yra galutinė;
- c) bausmė – bet kokia su laisvės atėmimu susijusi bausmė arba priemonė, teismo paskirta už nusikaltimo, kuriam taikoma ši Konvencija, padarymą;
- d) nuteisusioji valstybė, šios Konvencijos Šalis – valstybė, šios Konvencijos Šalis, kurioje paskirta bausmė.

67 straipsnis. Perdavimo sąlygos

- 1. Perdavimo gali prašyti nuteisusioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, arba nuosprendį vykdanči valstybė, šios Konvencijos Šalis.
- 2. Nuteistasis nuteisusiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, arba nuosprendį vykdančiai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, gali pareikšti norą būti perduotas pagal šią Konvenciją.
- 3. Nuteistasis pagal šią Konvenciją gali būti perduotas tik tuo atveju, jei tenkinamos šios sąlygos:
 - a) asmuo yra nuosprendį vykdančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, pilietis, taip pat, jeigu taikytina, ir remiantis 9 straipsniu;
 - b) nuosprendis yra galutinis;
 - c) prašymo perduoti asmenį gavimo metu nuteistajam dar liko atlikti bent šešis mėnesius bausmės arba bausmė yra neterminuota;
 - d) nepažeidžiant 71 ir 72 straipsnių nuostatų, nuteistasis arba jo atstovas pagal įstatymą duoda sutikimą dėl perdavimo tuo atveju, jei, nuteisusiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, arba nuosprendį vykdančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nuomone, tai yra būtina dėl nuteistojo amžiaus arba fizinės ar psichikos būklės;
 - e) dėl perdavimo sutinka nuteisusioji ir nuosprendį vykdanči valstybė, šios Konvencijos Šalis.
- 4. Išimtiniais atvejais atitinkamos valstybės, šios Konvencijos Šalys, su perdavimu gali sutikti net ir tuo atveju, jei nuteistajam skirtos bausmės laikas yra trumpesnis nei nurodytas 3 dalies c punkte.
- 5. Jei valstybė, šios Konvencijos Šalis, kuri nuteistųjų perdavimą sieja su sutartimi, gauna kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, su kuria ji nėra sudariusi sutarties dėl nuteistųjų perdavimo, prašymą perduoti nuteistąjį, ji šią Konvenciją laiko nuteisto asmens perdavimo teisiniu pagrindu dėl bet kokio nusikaltimo, kuriam taikoma ši Konvencija.

68 straipsnis. Pareiga pateikti informaciją

- 1. Kiekvieną nuteistąjį, kuriam gali būti taikoma ši Konvencija, nuteisusioji valstybė, šios

Konvencijos Šalis, informuoja apie šios Konvencijos dalies esmę.

2. Jei nuteistasis jį nuteisusiai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, išreiškė pageidavimą būti perduotas pagal šią Konvenciją, ši valstybė, šios Konvencijos Šalis, kaip įmanoma greičiau po nuosprendžio įsigaliojimo apie tai informuoja nuosprendį vykdančią valstybę, šios Konvencijos Šalį.
3. Pateikiama ši informacija:
 - a) nuteistojo vardas, pavardė, gimimo data ir vieta, taip pat, kai taikoma pagal 9 straipsnį, jo pilietybė;
 - b) nuteistojo adresas nuosprendį vykdančioje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, jei yra;
 - c) faktų, kuriais grindžiamas nuosprendis, paaiškinimas;
 - d) bausmės pobūdis, trukmė ir pradžios data;
 - e) jau atliktos bausmės laikas ir bet kokie kiti išskaitymai iš bausmės pagal nuteisusiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę;
 - f) prirėkus patvirtinimas, kad prašymas dėl perdavimo pateikiamas pagal šią Konvenciją.
4. Jei nuteistasis nuosprendį vykdančiai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, išreiškė pageidavimą būti perduotas pagal šią Konvenciją, nuteisusioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, nuosprendį vykdančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašymu jai pateikia 3 dalyje nurodytą informaciją.
5. Nuteistasis raštu informuojamas apie visus nuteisusiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, arba nuosprendį vykdančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, veiksmus pagal šio straipsnio nuostatas, taip pat apie bet kurios iš šių valstybių, šios Konvencijos Šalių, sprendimus dėl perdavimo prašymo.

69 straipsnis. Prašymai, atsakymai ir patvirtinamieji dokumentai

1. Prašymai dėl perdavimo ir atsakymai į juos pateikiami raštu.
2. Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, skubiai informuoja prašančiąją valstybę, šios Konvencijos Šalį, apie savo sprendimą sutikti arba nesutikti su prašomu perdavimu ir, jeigu prašoma, apie atsisakymo priežastis, kai tai įmanoma ir tinkama.
3. Nuteisusiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašymu nuosprendį vykdanči valstybė, šios Konvencijos Šalis, pateikia:
 - a) dokumentą arba patvirtinimą, kad nuteistasis yra nuosprendį vykdančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, pilietis, taip pat, jeigu taikytina, ir remiantis 9 straipsniu;
 - b) nuosprendį vykdančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, atitinkamos nacionalinės teisės normos, kurioje numatyta, kad veiklos ar neveikimas, dėl kurių nuteisusioje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, buvo paskirta bausmė, pagal administruojančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę laikomi nusikaltimu arba būtų laikomi nusikaltimu, jei būtų padaryti jos teritorijoje, kopija;
 - c) informaciją apie tai, kaip bausmė bus vykdoma perdavimo atveju, ir prirėkus atitinkamų jos nacionalinės teisės nuostatų dėl tolesnio bausmių vykdymo ar pakeitimo kopijas;

- d) informaciją apie lygtinį paleidimą arba paleidimą prieš terminą bei atitinkamos nacionalinės teisės nuostatas.
- 4. Jei prašoma perdavimo, nuteisusioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, nuosprendį vykdančiai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, pateikia toliau nurodytus dokumentus, nebent prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, jau yra nurodžiusi, kad neduos sutikimo perdavimui:
 - a) patvirtintą nuosprendžio kopiją ir atitinkamų nacionalinės teisės nuostatų, kuriomis jis grindžiamas, kopiją;
 - b) pareiškimą, kuriame nurodomas jau atliktos bausmės laikas, taip pat informaciją apie kardomąjį kalinimą (suėmimą), bausmės sumažinimą ir kitus bausmės vykdymui svarbius veiksnius;
 - c) nepažeidžiant 71 ir 72 straipsnių nuostatų, rašytinį pareiškimą, kuriame pateiktas 67 straipsnio 3 dalies d punkte nurodytas sutikimas dėl perdavimo;
 - d) prireikus medicininės ar socialinės išvadas dėl nuteistojo, informaciją apie gydymą nuteisusioje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, ir rekomendacijas dėl tolesnio gydymo nuosprendį vykdančioje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje.
- 5. Bet kuri valstybė, šios Konvencijos Šalis, prieš pateikdama prašymą dėl perdavimo arba prieš priimdama sprendimą dėl sutikimo ar nesutikimo perduoti, gali paprašyti bet kurių 3 arba 4 dalyje nurodytų dokumentų ar pareiškimų.

70 straipsnis. Sutikimas ir jo patvirtinimas

- 1. Nuteisusioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, užtikrina, kad asmuo, kuris pagal 67 straipsnio 3 dalies d punktą turi duoti sutikimą dėl perdavimo, tai padarytų savanoriškai ir žinodamas visas teises pasekmes. Sutikimo davimo tvarką reglamentuoja nuteisusiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinė teisė.
- 2. Nuteisusioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, suteikia nuosprendį vykdančiai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, galimybę per konsulinį pareigūną ar kitą su nuosprendį vykdančia valstybe, šios Konvencijos Šalimi, suderintą pareigūną patvirtinti, kad sutikimas duotas laikantis 1 dalyje nurodytų sąlygų.

71 straipsnis. Asmenys, išvykę iš nuteisusios valstybės, šios Konvencijos Šalies

- 1. Kai vienos valstybės, šios Konvencijos Šalies, piliečiui paskirta bausmė, nuteisusioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali prašyti nuteistojo pilietybės valstybės perimti bausmės vykdymą tais atvejais, kai:
 - a) atitinkamas asmuo pabėgo į savo pilietybės valstybę ar kitokiu būdu į ją sugrįžo, žinodamas, kad nuteisusioje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, jam iškelta byla; arba
 - b) atitinkamas asmuo pabėgo į savo pilietybės valstybę ar kitokiu būdu į ją sugrįžo, žinodamas, kad jo atžvilgiu nuteisusioje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, yra priimtas nuosprendis.
- 2. Nuteisusiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašymu nuosprendį vykdanči valstybė, šios Konvencijos Šalis, prieš gaudama prašymą patvirtinančius dokumentus arba prieš priimdama

sprendimą dėl prašymo, gali nuteistąjį areštuoti arba imtis bet kokių kitų priemonių, pavyzdžiui, užtikrinti, kad nuteistasis liktų jos teritorijoje, kol bus priimtas sprendimas dėl prašymo. Kartu su prašymais dėl kardomųjų priemonių pateikiama 68 straipsnio 3 dalyje nurodyta informacija. Nuteistojo areštas pagal šią dalį neturi pabloginti jo baudžiamosios padėties.

3. Atsižvelgiant į šį straipsnį, bausmės vykdymo perdavimui nėra būtinas nuteistojo sutikimas.
4. Jokia šio straipsnio nuostata nuteistojo pilietybės valstybės neįpareigoja perimti bausmės vykdymą šiame straipsnyje nurodytomis aplinkybėmis.

72 straipsnis. Nuteistieji, kurių atžvilgiu priimtas sprendimas išsiųsti arba deportuoti

1. Nuteisusiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, prašymu nuosprendį vykdanči valstybė, šios Konvencijos Šalis, pagal šio straipsnio nuostatas gali sutikti, kad nuteistasis būtų perduotas be jo sutikimo, jei jo atžvilgiu priimtas nuosprendis arba administracinis sprendimas apima galutinį sprendimą išsiųsti arba deportuoti, arba bet kokią kitą priemonę, pagal kurią tam asmeniui, paleidus jį iš kalėjimo, ilgiau nebebus leidžiama pasilikti nuteisusios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje.
2. Nuosprendį vykdanči valstybė, šios Konvencijos Šalis, neturi duoti sutikimo dėl perdavimo pagal 1 dalį tol, kol tinkamai neatsižvelgta į nuteistojo nuomonę.
3. Pagal šio straipsnio nuostatas nuteisusioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, nuosprendį vykdančiai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, pateikia:
 - a) pareiškimą, kuriame yra nuteistojo nuomonė dėl siūlomo jo perdavimo;
 - b) galutinio sprendimo išsiųsti ar deportuoti arba kito sprendimo, pagal kurį nuteistajam, jį paleidus iš kalėjimo, nebebus leidžiama likti nuteisusiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje, kopiją.
4. Joks pagal šio straipsnio nuostatas perduotas asmuo teismine tvarka nepersekiojamas, nebaudžiamas ir nesulaikomas siekiant įvykdyti nuosprendį arba sprendimą suimti už jokių kitų iki perdavimo padarytą nusikaltimą, išskyrus tą, už kurį jam paskirta bausmė, kuri bus vykdoma, bei dėl jokių kitų priežasčių neribojama jo laisvė, išskyrus šiuos atvejus:
 - a) kai nuteisusioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, duoda leidimą:
 - (i) prašymas dėl leidimo pateikiamas kartu su visais reikiama dokumentais ir juridškai įformintu nuteistojo padarytu bet koku pareiškimu;
 - (ii) leidimas duodamas, kai nusikaltimas, dėl kurio jo prašoma, yra nusikalstama veika, už kurią pagal nuteisusios valstybės, šios Konvencijos Šalies, įstatymus būtų taikoma ekstradicija arba būtų atsisakoma ją taikyti tik dėl bausmės trukmės;
 - b) kai nuteistasis, turėdamas galimybę išvykti iš nuosprendį vykdančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijos, ja nepasinaudojo per 45 dienas nuo galutinio paleidimo dienos arba iš tos teritorijos išvykęs vėl į ją sugrįžo.
5. Nepaisant 4 dalies nuostatų, nuosprendį vykdanči valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali imtis visų pagal jos nacionalinę teisę būtinų priemonių, taip pat atlikti procesinius veiksmus

asmeniui nedalyvaujant, kad būtų išvengta senaties termino pasibaigimo teisinių pasekmių.

6. Jokia šio straipsnio nuostata valstybės, šios Konvencijos Šalies, neįpareigoja perimti baudmės vykdymą šiame straipsnyje nurodytomis aplinkybėmis.

73 straipsnis. Perdavimo pasekmės nuteisusiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai

1. nuosprendį vykdančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, valdžios institucijoms perėmus nuteistąjį, baudmės vykdymas nuteisusioje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, sustabdomas.
2. Nuteisusioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, baudmės vykdyti nebegali, jeigu nuosprendį vykdančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, manymu, baudmės vykdymas yra baigtas.

74 straipsnis. Perdavimo pasekmės nuosprendį vykdančiai valstybei, šios Konvencijos Šaliai

1. Nuosprendį vykdančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, kompetentingos institucijos:
 - a) baudmės vykdymą pagal 75 straipsnį tęsia nedelsiant arba priimdamos teismo ar administracinį sprendimą; arba
 - b) pagal 76 straipsnio nuostatas teismine arba administracine tvarka tos valstybės, šios Konvencijos Šalies, sprendimu perkvalifikuoja baudmę, nuteisusiojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, paskirtą sankciją pakeisdama nuosprendį vykdančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinės teisės normose už tą patį nusikaltimą nustatyta sankcija.
2. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali kurios nors iš 1 dalyje nurodytų procedūrų netaikyti kitoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims, apie tai informuodama valstybių, šios Konvencijos Šalių, centrines institucijas arba, jeigu tenkinamos 85 straipsnio 2 ir 3 dalių sąlygos – valstybę, paskirtą teikti papildomą laikinąją pagalbą.
3. Nuosprendį vykdanči valstybė, šios Konvencijos Šalis, iki nuteistojo perdavimo nuteisusiąją valstybę, šios Konvencijos Šalį, informuoja, jei to prašoma, kurią iš 1 dalyje nurodytų procedūrų ji taikys.
4. Baudmės vykdymą reglamentuoja nuosprendį vykdančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinė teisė ir tik ši valstybė, šios Konvencijos Šalis, yra kompetentinga priimti su tuo susijusius sprendimus.
5. Bet kuri valstybė, šios Konvencijos Šalis, kuri pagal savo nacionalinę teisę negali pasinaudoti viena iš 1 dalyje nurodytų procedūrų, kad užtikrintų kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje paskirtų priemonių vykdymą asmenims, kurie dėl savo psichikos būklės yra laikomi nepakaltinamais dėl nusikaltimo padarymo, ir kuri yra pasirengusi priimti tokius asmenis tolesniam gydymui, procedūras, kurių ji tokiomis aplinkybėmis laikysis, gali nurodyti informuodama valstybių, šios Konvencijos Šalių, centrines institucijas arba, jei tenkinamos 85 straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytos sąlygos – valstybę, paskirtą teikti papildomą laikinąją pagalbą.

75 straipsnis. Tolesnis vykdymas

1. Tolesnio vykdymo atveju nuosprendį vykdanči valstybė, šios Konvencijos Šalis, privalo

laikytis nuteisusiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nustatyto bausmės teisinio pobūdžio ir trukmės.

2. Jei 1 dalyje nurodyta bausmė savo pobūdžiu ar trukme yra nesuderinama su nuosprendį vykdančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionaline teise arba jei to reikalaujama pagal jos nacionalinę teisę, nuosprendį vykdanči valstybė, šios Konvencijos Šalis, teismo ar administraciniu sprendimu vykdytiną bausmės sankciją gali suderinti su jos nacionalinėje teisėje už panašų nusikaltimą nustatyta bausme arba priemone. Bausmė arba priemonė savo pobūdžiu turi kiek įmanoma labiau atitikti vykdytinu nusprendžiu nustatytą sankciją. Savo pobūdžiu ar trukme ji neturi pasunkinti vykdytinu nusprendžiu paskirtos sankcijos ir neturi viršyti nuosprendį vykdančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinėje teisėje nustatyto maksimalaus bausmės dydžio.

76 straipsnis. Bausmės perkvalifikavimas

1. Bausmės perkvalifikavimo atveju taikomos nuosprendį vykdančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinėje teisėje numatyta tvarka. Perkvalifikuodamos bausmę, kompetentingos institucijos:
 - a) vadovaujasi faktinėmis aplinkybėmis, tiesiogiai arba netiesiogiai nustatytais nuteisusiojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, priimtame nuosprendyje;
 - b) negali sankcijos, susijusios su laisvės atėmimu, pakeisti pinigine sankcija;
 - c) išskaičiuoja visą nuteistojo atliktą laisvės atėmimo bausmės laiką;
 - d) nesunkina nuteistojo baudžiamosios padėties;
 - e) nėra saistomos minimumo, kuris nuosprendį vykdančios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinėje teisėje gali būti numatytas už padarytą nusikaltimą ar nusikaltimus.
2. Jei perkvalifikavimas vykdomas po nuteistojo perdavimo, nuosprendį vykdanči valstybė, šios Konvencijos Šalis, tą asmenį laiko suimtą arba kitaip užtikrina nuteistojo buvimą nuosprendį vykdančioje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, iki šios procedūros pabaigos.

77 straipsnis. Nuosprendžio peržiūra

Teisę priimti sprendimą dėl prašymo peržiūrėti nuteisusiojoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, priimtą nuosprendį turi tik nuteisusioji valstybė, šios Konvencijos Šalis.

78 straipsnis. Bausmės vykdymo nutraukimas

Nuosprendį vykdanči valstybė, šios Konvencijos Šalis, bausmės vykdymą nutraukia iš karto, kai tik nuteisusiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, yra informuojama apie sprendimą ar priemonę, dėl kurių bausmė tampa nevykdytina.

79 straipsnis. Informacija apie vykdymą

Nuosprendį vykdanči valstybė, šios Konvencijos Šalis, informaciją apie bausmės vykdymą nuteisusiajai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, pateikia:

- a) kai bausmės vykdymą ji laiko užbaigtu;
- b) jei nuteistasis iš laisvės atėmimo vietos pabėgo nebaigus vykdyti bausmės; arba
- c) jei nuteisusioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, prašo ataskaitos šiuo klausimu.

80 straipsnis. Nuteistųjų tranzitas

1. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, vadovaudamasi savo nacionalinės teisės normomis, patenkina prašymą dėl nuteistojo tranzito per jos teritoriją, jei prašymą pateikia kita valstybė, šios Konvencijos Šalis, ir ji su kita valstybe, šios Konvencijos Šalimi, arba su trečiąja valstybe yra susitarusi dėl to asmens perdavimo į jos teritoriją arba iš jos.
2. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali neduoti leidimo tranzitui, jeigu nuteistasis yra jos pilietis.
3. Prašymai dėl tranzito ir atsakymai į juos perduodami 21 straipsnio 1 arba 2 dalyje nurodytu ryšių kanalu.
4. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali patenkinti trečiosios valstybės prašymą dėl nuteistojo tranzito per jos teritoriją, jei ji su kita valstybe, šios Konvencijos Šalimi, yra susitarusi dėl perdavimo į jos teritoriją arba iš jos.
5. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, kurios prašoma duoti leidimą tranzitui, nuteistąjį gali laikyti suimtą tik tol, kol tai būtina tranzitui per jos teritoriją.
6. Valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurios prašoma duoti leidimą tranzitui, gali būti prašoma patikinimo, kad nuteistasis nebus persekiojamas arba suimtas dėl kitos priežasties nei numatyta 5 dalyje, ir kad jo laisvė tranzito valstybės, Konvencijos Šalies, teritorijoje nebus suvaržyta dėl iki to asmens išvykimo iš nuteisusiosios valstybės teritorijos padaryto nusikaltimo arba paskirtos bausmės.
7. Prašymas dėl tranzito nebūtinai, jei gabenama oro transportu virš valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijos ir joje nėra numatytas nusileidimas. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, informuodama valstybių, šios Konvencijos Šalių, centrines institucijas arba, jei tenkinamos 85 straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytos sąlygos – valstybę, paskirtą teikti papildomą laikinąją pagalbą, gali reikalauti, kad jai būtų pranešama apie tranzitą virš jos teritorijos.
8. Neplanuoto nusileidimo atveju *mutatis mutandis* taikoma 65 straipsnio 4 dalis.

VI DALIS. NUKENTĖJUSIEJI, LIUDYTOJAI, EKSPERTAI IR KITI ASMENYS

81 straipsnis. Nukentėjusiųjų sąvoka

1. Nepažeidžiant nacionalinės teisės normose nustatytų platesnių apibrėžčių, šioje Konvencijos dalyje:
 - a) nukentėjusieji – fiziniai asmenys, kurie patyrė žalą dėl bet kurio nusikaltimo, kuriam taikoma ši Konvencija, padarymo;
 - b) nukentėjusiais gali būti laikomos organizacijos ar institucijos, kurių turtui, kuris yra skirtas religiniams, švietimo, meno, mokslo ar labdaros tikslams, arba istoriniams paminklams, ligoninėms ir kitoms humanitarinės paskirties vietoms bei objektams, yra padaryta tiesioginė žala.
2. Šis straipsnis taikomas pagal nacionalinės teisės normas.

82 straipsnis. Nukentėjusiųjų, liudytojų, ekspertų ir kitų asmenų apsauga

1. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, pagal savo galimybes imasi reikiamų priemonių, siekdamas suteikti veiksmingą apsaugą nuo galimų atsakomųjų veiksmų ar bauginimo, taip pat ir netinkamo elgesio nukentėjusiesiems ir liudytojams, prireikus jų giminaičiams ar atstovams, ekspertams ir bet kuriems kitiems tyrime, baudžiamajame persekiojime ar kituose šios Konvencijos taikymo srityje esančiuose procesiniuose veiksmuose dalyvaujantiems ar bendradarbiaujantiems asmenims.
2. Nepažeidžiant kaltinamojo teisių, taip pat teisės į tinkamą teisinį procesą, 1 dalyje numatytos priemonės gali apimti:
 - a) 1 dalyje nurodytų asmenų fizinės apsaugos procedūras, kiek tai būtina ir praktiškai įgyvendinama, perkeltiant juos į kitą vietą ir tam tikrais atvejais leidžiant neatskleisti informacijos apie asmens tapatybę ar asmens buvimo vietą arba riboti jos atskleidimą;
 - b) parodymų davimo tvarką, sudarančią galimybę nukentėjusiesiems, liudytojams ir ekspertams duoti parodymus jų saugumą, o tam tikrais atvejais – jų fizinę ir psichologinę gerovę bei privatumą užtikrinančiu būdu, pavyzdžiui, leidžiant naudoti ryšių priemones.
3. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, apsvaisto galimybę sudaryti sutartis ar susitarimus su kitomis valstybėmis dėl 1 dalyje nurodytų asmenų perkėlimo.

83 straipsnis. Nukentėjusiųjų teisės

1. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, pagal savo nacionalinę teisę užtikrina, kad nukentėjusieji nuo nusikaltimo, kuriam valstybė, šios Konvencijos Šalis, taiko šią Konvenciją, turėtų teisę į žalos atlyginimą, kurį prireikus taip pat sudaro restitucija, kompensacija arba teisių atkūrimas, jei:
 - a) nusikaltimas padarytas kurioje nors tos valstybės, šios Konvencijos Šalies, jurisdikcijai priklausančioje teritorijoje; arba
 - b) ta valstybė, šios Konvencijos Šalis, vykdo savo jurisdikciją nusikaltimo atžvilgiu.
2. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, pagal savo nacionalinę teisę nustato atitinkamas procedūras, sudarančias nukentėjusiesiems galimybę dalyvauti atitinkamose nagrinėjimo

stadijose ir savo nuomonę bei būgštavimus dėl galimai nusikaltimą padariusių asmenų išsakyti taip, kad tai nepažeistų gynybos teisės.

3. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, savo nacionalinėje teisėje numatyta apimtimi pagal prašymą vykdo pagal prašančiosios valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinės teisės normas baudžiamojame byloje priimtą nuosprendį ar sprendimą užtikrindama nuo nusikaltimų, kuriems ji taiko šią Konvenciją, nukentėjusiems asmenims restituciją, kompensaciją arba teisių atkūrimą.

VII DALIS. INSTITUCINĖS PRIEMONĖS

84 straipsnis. Valstybių, šios Konvencijos Šalių, susitikimas

1. Pirmasis valstybių, šios Konvencijos Šalių, susitikimas ne mažiau kaip trečdalis valstybių, šios Konvencijos Šalių, siūlymu šaukiamas praėjus penkeriems metams nuo šios Konvencijos įsigaliojimo dienos arba dvejiems metams nuo penkioliktojo šios Konvencijos ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo prie jos dokumento deponavimo dienos, atsižvelgiant į tai, kuri data yra vėlesnė. Vėliau valstybių, šios Konvencijos Šalių, susitikimai gali būti rengiami ne mažiau kaip trečdalis valstybių, šios Konvencijos Šalių, siūlymu arba kaip bus nuspręsta valstybių, šios Konvencijos Šalių, susitikime.
2. 1 dalyje nurodytame valstybių, šios Konvencijos Šalių, susitikime valstybės, šios Konvencijos Šalys, gali:
 - a) svarstyti pagal 87 straipsnį pasiūlytus Konvencijos pakeitimus ir pagal 88 straipsnį pasiūlytus papildomus priedus;
 - b) svarstyti kitus autentiškus šios Konvencijos tekstus viena iš oficialių Jungtinių Tautų kalbų;
 - c) svarstyti galimybę įtvirtinti taupias ir ekonomiškai efektyvias institucines priemones, būtinas šiai Konvencijai įgyvendinti, taip pat 85 straipsnyje numatyti veiklai vykdyti.
3. Nepaisant asmeninių valstybių, šios Konvencijos Šalių, susitikimų ir jų neribojant, siekiant remti ir skatinti kuo platesnį valstybių, šios Konvencijos Šalių, dalyvavimą ir atitinkamus ryšius bei konsultacijas, prireikus kuo plačiau naudojamos visos įmanomos elektroninio ryšio priemonės ir vaizdo konferencijos.

85 straipsnis. Laikinoji pagalba

1. 21 straipsnio 4 dalyje nurodytą informaciją kiek įmanoma greičiau ir ne vėliau kaip per dvejus metus nuo penkioliktojo šios Konvencijos ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo arba prisijungimo prie jos dokumento deponavimo dienos surenka ir veiklos reikmėms pateikia Nyderlandų Karalystė.
2. Nyderlandų Karalystė gali teikti papildomą laikiną pagalbą, kurią sudaro:
 - a) 22 straipsnio 2 dalyje, 40 straipsnio 4 dalyje, 42 straipsnio 5 dalyje, 74 straipsnio 2 ir 5 dalyse ir 80 straipsnio 7 dalyje nurodytos informacijos rinkimas ir pateikimas veiklos reikmėms;
 - b) 84 straipsnio 1 dalyje nurodyto pirmojo valstybių, šios Konvencijos Šalių, susitikimo organizavimas.
3. 2 dalyje nurodyta papildoma laikinoji pagalba gali būti teikiama atsižvelgiant į esamus valstybių, šios Konvencijos Šalių, savanoriškus finansinius įnašus susijusioms išlaidoms padengti.

VIII DALIS. BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

86 straipsnis. Ginčų sprendimas

1. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, stengiasi ginčus dėl šios Konvencijos aiškinimo ar taikymo spręsti derybomis.
2. Bet koks ginčas, kuris tarp dviejų ar daugiau valstybių, šios Konvencijos Šalių, kyla dėl šios Konvencijos aiškinimo ar taikymo ir kuris per šešis mėnesius nuo prašymo jį išspręsti negali būti išspręstas derybomis, vienos iš tų valstybių, šios Konvencijos Šalių, prašymu perduodamas nagrinėti arbitražui. Jei per šešis mėnesius nuo prašymo dėl arbitražo pateikimo dienos toms valstybėms, šios Konvencijos Šalims, nepavyksta susitarti dėl arbitražo sudarymo, bet kuri iš tų valstybių, šios Konvencijos Šalių, gali perduoti ginčą Tarptautiniam Teisingumo Teismui, pateikusi prašymą pagal šio Teismo statutą.
3. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, pasirašydama, ratifikuodama, priimdama ar patvirtindama šią Konvenciją ar prie jos prisijungdama, gali pareikšti, kad ji nelaiko savęs įsipareigojusia laikytis 2 dalies. Kitos valstybės, šios Konvencijos Šalys, neprivalo laikytis 2 dalies tokią išlygą pateikusios valstybės, šios Konvencijos Šalies, atžvilgiu.

87 straipsnis. Šios Konvencijos pakeitimai

1. Praėjus penkeriems metams nuo šios Konvencijos įsigaliojimo dienos arba nuo penkioliktojo šios Konvencijos ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo prie jos dokumento deponavimo dienos (atsižvelgiant į vėlesnę datą), valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali siūlyti šios Konvencijos pakeitimą.
2. Pasiūlymas dėl pakeitimo perduodamas depozitarui, kuris jį nedelsdamas išsiunčia visoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims, kad pasiūlymas būtų apsvarstytas ir dėl jo būtų priimtas sprendimas kitame valstybių, šios Konvencijos Šalių, susitikime. Depozitaras apie siūlomą pakeitimą taip pat praneša prie šios Konvencijos prisijungusioms valstybėms ir ją pasirašiusioms šalims.
3. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, deda visas pastangas, kad dėl siūlomo šios Konvencijos pakeitimo būtų susitarta bendru sutarimu. Jei visos pastangos pasiekti bendrą sutarimą išnaudotos ir susitarimas nepasiektas, kaip kraštutinė priemonė pakeitimui priimti būtina trijų ketvirtadalių valstybių, šios Konvencijos Šalių, dalyvaujančių ir balsuojančių 2 dalyje nurodytame valstybių, šios Konvencijos Šalių, susitikime, balsų dauguma. Šiame straipsnyje dalyvaujančios ir balsuojančios valstybės, šios Konvencijos Šalys, reiškia dalyvaujančias ir „už“ arba „prieš“ balsuojančias valstybes, šios Konvencijos Šalis.
4. Depozitaras visus priimtus šios Konvencijos pakeitimus perduoda ratifikuoti, priimti arba patvirtinti valstybėms, šios Konvencijos Šalims, prisijungusioms valstybėms ir šią Konvenciją pasirašiusioms valstybėms.
5. Pakeitimams įsigaliojus, jie yra privalomi toms valstybėms, šios Konvencijos Šalims, kurios sutiko laikyti juos privalomais. Kitoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims, lieka privalomos šios Konvencijos nuostatos ir visi ankstesni pakeitimai, kuriuos jos sutiko laikyti privalomais.
6. Visi pakeitimai įsigalioja pirmąją mėnesio dieną, praėjus trims mėnesiams nuo trečiojo ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo dokumento deponavimo dienos. Kiekvienai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, ratifikavusiai, priėmusiai arba patvirtinusiai pakeitimą po trečiojo

ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo dokumento deponavimo, pakeitimas įsigalioja pirmąją mėnesio dieną praėjus trims mėnesiams nuo tos valstybės ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo dokumento deponavimo dienos.

88 straipsnis. Papildomų priedų priėmimas

1. Praėjus penkeriems metams nuo šios Konvencijos įsigaliojimo dienos arba nuo penkioliktojo ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumento deponavimo dienos (atsižvelgiant į vėlesnę datą), kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, bet kuriuo metu gali pasiūlyti papildomus šios Konvencijos priedus, numatančius vieną ar kelis nusikaltimus, kurie nėra išvardyti jokiam kitame priede.
2. Papildomi priedai siūlomi ir priimami bei įsigalioja 87 straipsnio 2–6 dalyse nustatyta tvarka.

89 straipsnis. Pasirašymas, ratifikavimas, priėmimas, patvirtinimas ir prisijungimas

1. Šią Konvenciją visos valstybės gali pasirašyti 2024 m. vasario 14–15 d. Taikos rūmuose Hagoje. Vėliau nuo 2024 m. vasario 19 d. iki 2025 m. vasario 14 d. ji bus pasirašoma Belgijos Karalystės Federalinėje viešojoje užsienio reikalų, užsienio prekybos ir vystomojo bendradarbiavimo tarnyboje Briuselyje.
2. Ši Konvencija turi būti ratifikuota, priimta arba patvirtinta. Ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo dokumentai deponuojami depozitarui.
3. Prie šios Konvencijos gali prisijungti bet kuri valstybė. Prisijungimo dokumentai deponuojami depozitarui.

90 straipsnis. Įsigaliojimas

1. Ši Konvencija įsigalioja pirmąją mėnesio dieną, praėjus trims mėnesiams nuo trečiojo ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumento deponavimo dienos.
2. Kiekvienoje valstybėje, ratifikavusioje, priėmusioje, patvirtinusioje šią Konvenciją arba prisijungusioje prie jos po trečiojo ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo arba prisijungimo dokumento deponavimo, Konvencija įsigalioja pirmąją mėnesio dieną, praėjus trims mėnesiams nuo tos valstybės ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumento deponavimo dienos.
3. 2 straipsnio 2 dalyje nurodytas pareiškimas, pateiktas šios Konvencijos ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo arba prisijungimo prie jos metu, įsigalioja tą dieną, kai ši Konvencija pagal 1 arba 2 dalį įsigalioja atitinkamoje valstybėje.
4. 2 straipsnio 2 dalyje nurodytas pareiškimas, pateiktas po šios Konvencijos ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo, tačiau iki jos įsigaliojimo, įsigalioja tą dieną, kai ši Konvencija pagal 1 arba 2 dalį įsigalioja atitinkamoje valstybėje arba, jei ši Konvencija šioje valstybėje jau įsigaliojo – pirmąją mėnesio dieną, praėjus trims mėnesiams po to, kai pareiškimą gauna depozitaras.
5. Ši Konvencija taikoma visiems prašymams, pateiktiems po šios Konvencijos įsigaliojimo dienos arba, jei jie pateikti vėliau, po atitinkamo priedo įsigaliojimo atitinkamoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims, taip pat ir tuo atveju, jei atitinkamos veikos arba neveikimas įvyko iki tos dienos. Bet kuri valstybė, pasirašydama, ratifikuodama, priimdama ar patvirtindama šią Konvenciją arba prisijungdama prie jos, arba tam tikrais atvejais pranešdama depozitarui, kad ji taip pat taikys šios Konvencijos priedą arba priedus, gali deponuoti depozitarui pareiškimą, pasilikdama teisę netaikyti šios Konvencijos prašymams, susijusiems su veikomis ar

neveikimu, kurie įvyko iki tos valstybės, šios Konvencijos Šalies, nurodytos datos, su sąlyga, kad ši data yra ne vėlesnė nei šios Konvencijos arba atitinkamo priedo įsigaliojimas tai valstybei, šios Konvencijos Šaliai.

91 straipsnis. Laikinas taikymas

1. Bet kuri valstybė pasirašymo metu gali pareikšti, kad tol, kol joje įsigalios ši Konvencija, ji šią Konvenciją arba jos dalį taikys laikinai.
2. Valstybių, kurios šią Konvenciją taiko laikinai, bendradarbiavimo prašymai gali būti atmesti valstybių, šios Konvencijos Šalių, kurios, prieš tapdamos šios Konvencijos Šalimis, nepateikė pareiškimo pagal 1 dalį.
3. Bet kuri pasirašiusioji valstybė laikiną šios Konvencijos taikymą gali nutraukti raštu pranešdama depozitarui. Šios Konvencijos laikino taikymo nutraukimas įsigalioja pirmąją mėnesio dieną po to, kai depozitaras gauna pranešimą. Nutraukimas neturi įtakos tos valstybės įsipareigojimams pagal šią Konvenciją dėl prašymų, pagal šią Konvenciją pateiktų iki laikino taikymo nutraukimo.

92 straipsnis. Išlygos

1. Šiai Konvencijai negali būti daromos jokios kitos išlygos, išskyrus numatytas šiame straipsnyje.
2. Pasirašydama, ratifikuodama, priimdama ar patvirtindama šią Konvenciją arba prisijungdama prie jos, valstybė gali suformuluoti išlygą 39, 40 ar 42 straipsniui, taip pat 86 straipsnio 3 dalyje arba 90 straipsnio 5 dalyje konkrečiai numatytą išlygą.
3. Pasirašydama, ratifikuodama, priimdama ar patvirtindama šią Konvenciją arba prisijungdama prie jos, valstybė, remdamasi savo nacionalinės teisės normose nustatytais pagrindais ir laikydamosi savo įsipareigojimų pagal tarptautinę teisę, gali suformuluoti išlygą, kuri gali būti pratęsiama kas trejus metus ir kuria pagal 8 straipsnio 3 dalį ribojamas jos jurisdikcijos nustatymas.
4. Bet kuri valstybė, suformulavusi 2 arba 3 dalyje nurodytą išlygą, gali bet kada tą išlygą atšaukti, pranešdama depozitarui.

93 straipsnis. Denonsavimas

1. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali denonsuoti šią Konvenciją pranešdama depozitarui.
2. Denonsavimas įsigalioja praėjus vieneriems metams nuo tos dienos, kai depozitaras gauna pranešimą, arba nuo vėlesnės pranešime apie denonsavimą nurodytos datos.
3. Denonsavimas neturi įtakos tos valstybės įsipareigojimams pagal šią Konvenciją dėl prašymų, pagal šią Konvenciją pateiktų iki 2 dalyje nurodytos denonsavimo įsigaliojimo datos.
4. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, 2 straipsnio 2 dalyje nurodytą pareiškimą gali atšaukti pranešdama apie tai depozitarui. Toks atšaukimas įsigalioja 2 ir 3 dalyse nurodyta tvarka.

94 straipsnis. Depozitaras ir kalbos

1. Šios Konvencijos ir jos pakeitimų depozitaru yra Belgijos Karalystė.
2. Šios Konvencijos originalas, kurio tekstai anglų, prancūzų ir ispanų kalbomis yra autentiški, taip pat visi kiti 84 straipsnio 2 dalies b punkte nurodyti šios Konvencijos autentiški tekstai deponuojami depozitarui.
3. Depozitaras:

- a) saugo šios Konvencijos tekstų originalus ir visus kitus 84 straipsnio 2 dalies b punkte nurodytus autentiškus šios Konvencijos tekstus;
 - b) rengia patvirtintas tekstų originalų ir visų kitų 84 straipsnio 2 dalies b punkte nurodytų autentiškų šios Konvencijos tekstų kopijas ir perduoda jas valstybėms, šios Konvencijos Šalims, o paprašius – valstybėms, turinčioms teisę tapti šios Konvencijos Šalimis;
 - c) šią Konvenciją pagal Jungtinių Tautų Chartijos 102 straipsnį užregistruota Jungtinių Tautų Sekretariate.
4. Depozitaras valstybėms, šios Konvencijos Šalims, prisijungusioms valstybėms ir pasirašiusioms valstybėms praneša apie:
- a) pareiškimus, kuriais pagal 2 straipsnio 2 dalį šios Konvencijos taikymo sritis išplečiama nusikaltimui ar nusikaltimams, išvardytiems bet kuriame šios Konvencijos priede;
 - b) pranešimus, kuriuose pagal 9 straipsnį apibrėžiama sąvoka „piliečiai“;
 - c) pranešimus dėl centrinės institucijos paskyrimo pagal 20 straipsnio 5 dalį;
 - d) pranešimus apie ryšio kanalą pagal 21 straipsnio 2 dalį;
 - e) pranešimus dėl ginčų sprendimo pagal 86 straipsnio 3 dalį;
 - f) šios Konvencijos pakeitimo ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo arba prisijungimo prie jos dokumentų deponavimą ir pakeitimo įsigaliojimo atitinkamoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims, datą pagal 87 straipsnio 6 dalį;
 - g) ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumentų deponavimą pagal 89 straipsnį;
 - h) šios Konvencijos įsigaliojimo datą pagal 90 straipsnio 1 dalį;
 - i) įsigaliojus šiai Konvencijai – šios Konvencijos įsigaliojimo atitinkamoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims, datą pagal 90 straipsnio 2 dalį;
 - j) pareiškimus, kuriuose nurodomas laikinas šios Konvencijos taikymas pagal 91 straipsnio 1 dalį;
 - k) pranešimus dėl šios Konvencijos laikino taikymo nutraukimo pagal 91 straipsnio 3 dalį;
 - l) išlygas pagal 92 straipsnį;
 - m) denonsavimo pranešimus pagal 93 straipsnio 1 ir 4 dalis.

TAI PATVIRTINDAMI, toliau nurodyti atitinkamų Vyriausybių tinkamai įgalioti asmenys pasirašė šią Konvenciją.

Sudaryta 2023 metų gegužės 26 dieną Liublianoje.

PRIEDAI

A priedas. Karo nusikaltimai

Be 5 straipsnio 4 dalies e punkte išvardytų veikų, ši Konvencija valstybių, šios Konvencijos Šalių, pateikusių 2 straipsnio 2 dalyje nurodytą pranešimą, atžvilgiu taip pat taikoma šioms veikoms:

- (a) nuodingųjų medžiagų arba užnuodytų ginklų naudojimas;
- (b) troškinančiųjų, nuodingųjų ar kitokių dujų ir bet kokių kitų panašių skysčių, medžiagų ar užtaisų panaudojimas;
- (c) naudojimas kulku, kurios lengvai sprogsta ar deformuojasi žmogaus kūne, pvz., kulku su kietu apvalkalu, ne visiškai uždengiančiu kulkos šerdį arba turinčių įpjovą.

B priedas. Karo nusikaltimai

Be 5 straipsnio 4 dalies b punkte ir 5 straipsnio 4 dalies e punkte išvardytų veikų, ši Konvencija valstybių, šios Konvencijos Šalių, pateikusių 2 straipsnio 2 dalyje nurodytą pranešimą, atžvilgiu taip pat taikoma šioms veikoms: ginklų, kuriuose naudojami mikrobiniai ar kiti biologiniai agentai, taip pat toksinai, neatsižvelgiant į jų kilmę ar gamybos būdą, naudojimas.

C priedas. Karo nusikaltimai

Be 5 straipsnio 4 dalies b punkte ir 5 straipsnio 4 dalies e punkte išvardytų veikų, ši Konvencija valstybių, šios Konvencijos Šalių, pateikusių 2 straipsnio 2 dalyje nurodytą pranešimą, atžvilgiu taip pat taikoma šioms veikoms: ginklų, kurių pagrindinis poveikis yra sužeisti skeveldromis, kurių žmogaus kūne nepavyksta aptikti rentgeno spinduliais, naudojimas.

D priedas. Karo nusikaltimai

Be 5 straipsnio 4 dalies b punkte ir 5 straipsnio 4 dalies e punkte išvardytų veikų, ši Konvencija valstybių, šios Konvencijos Šalių, pateikusių 2 straipsnio 2 dalyje nurodytą pranešimą, atžvilgiu taip pat taikoma šioms veikoms: lazerinių ginklų, specialiai sukurtų taip, kad jų vienintelė kovinė funkcija arba viena iš kovinių funkcijų būtų sukelti nuolatinį apakimą technologijomis nesustiprintam regėjimui, tai yra, neapsaugotoms žmogaus akims arba žmogaus akims su regos korekcijos prietaisais, naudojimas.

E priedas. Karo nusikaltimai

Be 5 straipsnio 4 dalies e punkte išvardytų veikų, ši Konvencija valstybių, šios Konvencijos Šalių, pateikusių 2 straipsnio 2 dalyje nurodytą pranešimą, atžvilgiu taip pat taikoma šiai veikai: tyčinis civilių gyventojų marinimas badu kaip karo metodas, atimant iš jų išgyvenimui būtinus produktus, įskaitant tyčinį trukdymą tiekti pagalbą.

F priedas. Kankinimas

1. Be šios Konvencijos 5 straipsnyje išvardytų nusikaltimų, ši Konvencija valstybių, šios Konvencijos Šalių, pateikusių 2 straipsnio 2 dalyje nurodytą pranešimą, atžvilgiu taip pat taikoma kankinimo nusikaltimui.

2. Šioje Konvencijoje „kankinimas“ – tai bet koks veiksmas, kuriuo asmeniui tyčia sukeliamas stiprus fizinis ar psichinis skausmas arba kančia siekiant išgauti iš jo ar trečiojo asmens informaciją arba prisipažinimą, nubausti jį už kokį nors veiksma, kurį jis arba trečiasis asmuo įvykdė ar yra įtariamas jį įvykdęs, arba įbauginti ar priversti jį arba trečiąjį asmenį ką nors padaryti, arba dėl bet kurios kokių nors diskriminavimų grindžiamos priežasties, kai tokį skausmą ar kančią sukelia viešosios valdžios pareigūnas ar kitas oficialias pareigas einantis asmuo arba kai jis sukeliamas jam kurstant arba sutinkant ar jo tyliu pritarimu. Tai neapima tik teisėtomis sankcijomis sukeliamo, joms būdingo arba su jomis susijusio skausmo ar kančios.

G priedas. Priverstinis dingimas

1. Be šios Konvencijos 5 straipsnyje išvardytų nusikaltimų, ši Konvencija valstybių, šios Konvencijos Šalių, pateikusių 2 straipsnio 2 dalyje nurodytą pranešimą, atžvilgiu taip pat taikoma priverstinio dingimo nusikaltimui.
2. Šioje Konvencijoje „priverstinis dingimas“ – suėmimas, sulaikymas, pagrobimas ar kitoks laisvės atėmimas, vykdomi valstybės atstovų arba asmenų ar asmenų grupių, veikiančių valstybės leidimu, palaikymu ar pritarimu, kai atsisakoma pripažinti laisvės atėmimą ar slepiamas dingusio asmens likimas ar buvimo vieta, ir dėl to toks asmuo nebeginamas įstatymų.

H priedas. Agresijos nusikaltimas

5. Be šios Konvencijos 5 straipsnyje išvardytų nusikaltimų, ši Konvencija valstybių, šios Konvencijos Šalių, pateikusių 2 straipsnio 2 dalyje nurodytą pranešimą, atžvilgiu taip pat taikoma agresijos nusikaltimui.

2. Šioje Konvencijoje „agresijos nusikaltimas“ – asmens, galinčio veiksmingai kontroliuoti valstybės politinius ar karinius veiksmus ar jiems vadovauti, planuojamas, rengiamas, inicijuojamas ar vykdomas agresijos aktas, kuris savo pobūdžiu, sunkumu ir mastu akivaizdžiai pažeidžia Jungtinių Tautų Chartiją.

3. 2 dalyje „agresijos aktas“ – vienos valstybės ginkluotųjų pajėgų panaudojimas prieš kitos valstybės suverenitetą, teritorinį vientisumą ar politinę nepriklausomybę arba bet koku kitu Jungtinių Tautų Chartijai prieštaraujančiu būdu. Vadovaujantis 1974 m. gruodžio 14 d. Jungtinių Tautų Generalinės Asamblėjos rezoliucija Nr. 3314 (XXIX), kaip agresijos aktas, neatsižvelgiant į tai, ar buvo paskelbtas karas, turi būti vertinami bet kurie tokie veiksmai:

- (a) valstybės ginkluotųjų pajėgų įsiveržimas į kitos valstybės teritoriją ar kitos valstybės teritorijos užpuolimas arba bet kokia kitos valstybės teritorijos ar jos dalies karinė okupacija, kuri yra tokio įsiveržimo ar užpuolimo rezultatas, kad ir kiek laiko ji truktų, arba bet kokia kitos valstybės teritorijos ar jos dalies aneksija naudojant jėgą;
- (b) kitos valstybės teritorijos bombardavimas, vykdomas valstybės ginkluotųjų pajėgų, arba bet kokio ginklo panaudojimas prieš kitos valstybės teritoriją;
- (c) valstybės uostų ar krantų blokada, vykdoma kitos valstybės ginkluotųjų pajėgų;
- (d) valstybės sausumos, jūrų ar oro pajėgų arba jūrų ir oro laivyno užpuolimas, vykdomas kitos valstybės ginkluotųjų pajėgų;
- (e) valstybės ginkluotųjų pajėgų, kurios pagal susitarimą su kita valstybe yra tos priimančiosios valstybės teritorijoje, panaudojimas pažeidžiant tame susitarime nustatytas sąlygas arba bet koks ginkluotųjų pajėgų buvimo tos valstybės teritorijoje pratęsimas pasibaigus susitarimo galiojimui;
- (f) valstybės veiksmai, kuriais ji leidžia naudotis savo teritorija kitai valstybei agresijos aktui prieš trečiąją valstybę įvykdyti;
- (g) valstybės ar jos vardu siunčiamos ginkluotos gaujos, grupės, nereguliosios pajėgos ar samdiniai, kurie prieš kitą valstybę vykdo tokius ginkluotos jėgos panaudojimo veiksmus, kurių sunkumas prilygsta pirmiau minėtiems veiksams, arba esminis valstybės dalyvavimas tokiuose veiksmuose.